

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΗΣ ΟΣΙΑΣ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ

ΜΗΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΕΥΠΡΑΞΙΑΣ,

ΠΟΝΗΘΕΙΣΑ ΚΑΙ ΞΥΤΕΘΕΙΣΑ

ΠΑΡΑ ΤΗΣ ΚΤΡΙΑΣ

ΕΥΠΡΑΞΙΑΣ ΔΟΚΟΥ,

Ἡγουμένης τῆς Ὁσίας Μονῆς αὐτῆς
τοῦ Δοκοῦ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΤΥΠΟΙΣ «ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΥ ΜΟΥΣΕΙΟΥ»

(Παρά τὸν Ναὸν τῶν Ἁγίων Θεοδώρων.)

1870.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΗΣ ΟΣΙΑΣ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΜΗΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΕΥΦΡΑΣΙΑΣ.

ΤΗ 25 ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Ἐν τῷ μεγάλῳ ἑσπερινῷ· Εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα
 ἱστώμεν σίχους ἢ καὶ ψάλλομεν
 σιχ. ἦχος β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σὲ νεκρόν.

Ὅτε ἐπινεύσει θεϊκῇ, κόσμου τὴν τερπνότητα Μητὲρ χαίρουσα ἔλειπες, τότε προετίμησας τῆς εὐρυχώρου ὁδοῦ τὴν στενὴν καὶ ἐπώδυνον καὶ λίαν τραχείαν, ὅθεν φροντιστήριον ψυχῶν κατέλαβες, σχῆμα ἐνεδύθης τὸ θεῖον τῇ ἀποφυγῇ καὶ γυμνώσει, πάντων σῶν παθῶν θεομακάριστε.

Λόγου τοῦ φανέντος ἐπὶ γῆς νύμφη ἐκλεκτὴ ἀνεδείχθης ἔκ βρέφους, Μητὲρ σεμνὴ, κάλλει διαλάμπουσα ἐνθέων πράξεων καὶ τῆς θείας ἀσκήσεως, φαιδραῖς ἀγλαίαις, ὅθεν τὸν οὐράνιον θάλαμον ὥκησας ἔνθα, ὡς παρθένος ὁσία, πάντοτε χορεύουσα πάντων τῶν μνημονετόντων σου μνημόνευε.

Δόξαν παριδοῦσα τὴν φθαρτὴν, δόξης τῆς ἀφθάρτου καὶ θείας κατηξιώθης σεμνὴ· πᾶσαν γὰρ ἐπάτησας βίου τερπνότητα, τὸν τῷ ὄντι τερπνότατον Χριστόν, Εὐπραξία, ἄγαν ἐνεπόθης, τὸν σὲ λυτρώσαντα κόσμου τρικυμίας καὶ ζάλης καὶ τῷ γαληνῷ καὶ φωσφόρῳ βίῳ καθορμήσοντί σε, πάνσεμνε.

Κλησιν τὴν φερώνυμον πλουτεῖς ἐκ τῆς τοῦ Θεοῦ προμηθείας, ταύτην ταῖς πράξεσιν μητὲρ ἐπεσφράγισας

καὶ ἐβεβαίωσας· διὰ γὰρ τῆς ἀσκήσεως τὴν λίαν τραχείαν τρίβον σὺ ἐβάδισας· διὸ καὶ ἐφθασας πρὸς τὰς οὐρανίας σκηνώσεις, ἐνθα τῶν ὁσίων χοροὶ καὶ χαρὰ ὑπάρχει ἡ ἀνέκφραστος.

δόξα ἡχος πλ. δ'.

Εν πυρίνῳ ἄρματι τῶν ἀρετῶν, ἐπιβᾶσα Εὐπραξία παρθένε, ἐφθασας πρὸς πόλιν τὴν ἄνω Ἱερουσαλήμ, ἐν ᾗ κατέπαυσας ἀπὸ πάντων τῶν σῶν ἔργων, σαββατίσασα σαββατισμὸν αἰώνιον· διὸ καὶ ἡμεῖς ἀνυμνοῦντες βεῶμέν σοι, Μητρὲ ἀγιωτάτῃ, ἀκουσῶν ἐγκαλῶπισμα, ἀδιαλείπτως πρέσβευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

καὶ νῦν, ἡχος ὁ αὐτός.

Οἱ ἐξ ἀκάρπων λαγώνων ράβδον ἁγίαν τὴν Θεοτόκον βλαστήσαντες, ἐξ ἧς ἡ σωτηρία τῷ κόσμῳ ἀνέτειλε, Χριστὸς ὁ Θεός· τὸ ζευγος τὸ ἁμωμον, ἡ ξυνωρίς ἡ ἁγία, Ἰωακείμ καὶ Ἄννα· οὗτοι, μεταστάντες πρὸς οὐρανίους σκηνάς σὺν τῇ αὐτῶν θυγατρὶ ὑπεραχράντῳ παρθένῳ, μετ' ἀγγέλων χορεύουσιν, ὑπὲρ τοῦ κόσμου πρεσβείαν ποιούμενοι· οὗς καὶ ἡμεῖς συνελθόντες, εὐσεβῶς ὑμνοῦντες, λέγομεν. Οἱ διὰ τῆς θεόπαιδος καὶ πανάγνου Μαρίας, προπάτορες Χριστοῦ χρηματίσαντες, πρεσβεύσατε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἵσοδος. Φῶς ἱλαρόν, τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ ἀναγνώσματα.

Εἰς τὴν Λιτὴν ἰδιόμελα. Ἦχος α'.

Αραμένη τὸν σταυρὸν ἐπὶ τῶν ὤμων, προθύμως τῷ καλοῦντι Χριστῷ ἠκολούθησας, καὶ διὰ πόνοις τῆς ἀσκήσεως συσταυρωθεῖσα αὐτῷ, ἀξιοπρεπῶς συνδοξάζῃ Εὐπραξία σεμνή· καὶ τῶν ἀπ' αἰῶνος ἁγίων τοῖς τιμίσις

συνηδωμένη αἰοῖδι με πνεύμασιν, ἰκέτευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ἡχος β'.

Εὐπραξία ἡ παρθένος σήμερον εἰς οὐρανοὺς ἀνελθοῦσα, τῷ ἐν Τριάδι Θεῷ συμπαρίσταται, καὶ τὸν τρισάγιον ὕμνον ᾄδει ἀκαταπαύστως σὺν τοῖς ἀύλοις χοροῖς, καὶ ἁγίοις ἅπασιν. Δεῦτε οὖν καὶ ἡμεῖς δοξάσωμεν τὴν ἁγίαν αὐτῆς κοίμησιν, βοῶντες πρὸς αὐτήν, ὦ Μητρὲ τρισολβία, ἡ τὸν ξυγόν τοῦ Χριστοῦ ἀραμένη προθύμως καὶ τὰς ἐντολάς αὐτοῦ καλῶς διατηρήσασα, ἐνίσχυσον καὶ ἡμᾶς τοὺς ὕμνητάς σου εἰς τὴν αὐτῶν τήρησιν, τῆς ματαίας ῥυομένη τύρβης καὶ γεώδους προσπάθειας· ὑπὸ γὰρ τῆς τούτων ζοφωθέντες ἀχλὺς τῶν πρὸς Θεὸν συνθηκῶν ἡμῶν ἐπελαθόμεθα, ἀλλ' ὡς τῷ ἀπροσίτῳ τῆς θεότητος φωτὶ παρισταμένη καὶ ταῖς παρ' αὐτοῦ θεικαῖς ἐλλαμπομένη ἀκτίσι, φωτισμὸν καὶ ἰλασμὸν ἡμῖν ἐξαίτησον καὶ σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὑραῖς θείου πνεύματος, οἷα τις νοητὴ ναὺς, κυβερνωμένη θεόφρων, ἀκινδύνως τὸ τοῦ βίου διέπλευσας πέλαγος· πόνοις τε καὶ ἰδρώσι τοῖς ἀσκητικοῖς καὶ ἰστίῳ πτερουμένη θεωριῶν θείων, Ὅσια. Διὸ πρὸς λιμένα καταντήσασα, Εὐπραξία, τῆς τοῦ Χριστοῦ βασιλείας, ὑπὲρ ἡμῶν αὐτῶν ἰλέωσαι.

Δόξα· ἡχος πλ. α'.

Πανηγύρεως ἡμέρα τῆς παρθένου καὶ Μητρὸς ἡμῶν Εὐπραξίας, συνευφρανθῶμεν ἐνθέως ἀδελφοί καὶ πνευματικῶς μελωδοῦντες εὐφημήσωμεν αὐτήν, χαίροις λέγοντες παρθένων ἐγκαλῶπισμα, καὶ κατὰ Παῦλον σκύβαλα ἡγησαμένη πάντα, καὶ τῷ Χριστῷ ὁλοφύχως ἀκολουθήσασα· χαίροις ἡ τῶν καλῶν πράξεων ἐπώνυμος, ἡ εἰς μέ-

γιστον καὶ αἰθέριον ὕψος ἀναβάσα τῶν ἀρετῶν. Χαίροις ἢ τὴν ψυχὴν ἀγνισθεῖσα θεοπρεπῶς καὶ πνευματικῆς πλησθεῖσα χάριτος, εἰς τὸ θεραπεύειν νοσήματα καὶ διώκειν τὰ πνεύματα· ὡς ἔχουσα παρῥησίαν πρὸς Θεόν, αἰτῆσαι δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος, τοῖς ἐκ πόθου τελοῦσι τὴν μνήμην σου.

Καὶ νῦν, ὁ αὐτός

Ο! μακαρία дуās, ὑμεῖς πάντων γεννητόρων ὑπερήρθητε, ὅτι τὴν τῆς κτίσεως πάσης ὑπερέχουσιν ἐβλαστήσατε· ὄντως μακάριος εἶ, Ἰωακὴμ, τοιαύτης παιδὸς χρηματίσας πατὴρ· μακαρία ἡ μήτρα σου, Ἄννα, ὅτι τὴν μητέρα τῆς ζωῆς ἡμῶν ἐβλάστησας, μακάριοι οἱ μαστοὶ οἷς ἐθήλασας τὴν γαλακτοτροφήσασαν τὸν τρέφοντα πᾶσαν πνοήν· ὃν δυσωπεῖν ὑμᾶς παμμακάριστοι αἰτούμεθα, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν σιχ. Προσόμοια ἡχος πλ. ἀ.

Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς.

Χαίροις μοναζουσῶν καλλονή, τῶν ἀρετῶν τὸ διαυγές καταγώγιον, ἡ στάθμη τῆς ἐγκρατείας, ὑπακοῆς δ' κανὼν, παρθενίας Μητὲρ τὸ κειμήλιον, πηγὴ ταπεινώσεως, τῆς ἀγάπης τὸ πέλαγος, τῶν πρακτικῶν τε ἀρετῶν ὁ παράδεισος καὶ τοῦ πνεύματος μυροθήκη ἡ πάγχρυσος, μέμνησο οὖν πρὸς Κύριον, δεόμεθα πάντερπνε, τῶν ἐκτελούντων τὴν μνήμην, περιχαρῶς καὶ ὑμνούντων σε, τυχεῖν σαῖς πρεσβείαις, σωτηρίας καὶ εἰρήνης καὶ τοῦ ἐλέους αὐτοῦ.

Στίχ. Ὑπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον.

Πρόνῳ διηγεῖται ἀρετῶν θεία, βαθμίδα, Εὐπραξίας τῆς κλίμακος διέβης εὐφραινομένη, καὶ πρὸς τὸ ἄχρον αὐτῆς, ἀναβάσα εἶδες τὸν Δεσπότην σου, σοφῶς στηριζόμε-

νον ἐπ' αὐτὴν καὶ προτείναντα τὴν δεξιάν σοι καὶ πλουσίως παρέχοντα· θείας χάριτας, κατ' ἀξίαν τῶν πόνων σου, θεῖαν τε πρὸς κατάπαυσιν, Ὅσια, καλοῦντά σε καὶ πρὸς ἀύλους σκηνώσεις, ὅπου χαρὰ ἢ ἀνέκφραστος τερπνότης παρθένων, μυστικὴ τε θυμηδία καὶ ἀγαλλίασις.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάν.

Οντως ἕως σκηνῆς θαυμαστῆς, ἕως τοῦ οἴκου τοῦ Θεοῦ, Παμμακάριστε, διηλθες ἀγαλλιάσει καὶ εὐφροσύνῃ ψυχῆς, ἔνθα ἡχος Μητὲρ ἐορτάζοντας, τερπνῆς ἀκουσόμενος καὶ γλυκείας ὑμνήσεως καὶ τῆς ἀφράστου θυμηδίας καὶ τέρψεως καὶ τὴν πάντερπνον καθορᾶς ὠραιότητα, ἡν περ ἐθεμελίωσεν, Ὅσια, ὁ ὕψιστος καὶ κατοικίζει προθύμως τοὺς πρὸς αὐτὸν ἀνανεύοντας· αὐτὸν δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δυσώπει τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα ἡχος πλ. δ'.

Εκ νεότητός σου τελειότητος φέρουσα φρόνημα, ὑπέθου σεαυτὴν, Εὐπραξία, προθύμως τῷ ζυγῷ τοῦ Χριστοῦ· καὶ ἐν τοῖς πόνοις τῆς ἀσκήσεως ἐγκαρτερήσασα, τὴν χάριν ἐδέξω τοῦ θεραπεύειν νοσήματα, καὶ διώκειν τὰ πνεύματα. Ὅθεν καὶ ἡμεῖς συνελθόντες σήμερον ἐν τῷ πανσέπτῳ ναῷ σου τὴν ἐτήσιον καὶ ἀγίαν τελοῦμεν μνήμην σου, πάνσεμνε. Παρῥησίαν οὖν κεκτημένη πρὸς τὸν φιλόανθρωπον Θεὸν μὴ διαλείπης πρεσβεῦειν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν, ὁ αὐτός.

Δεῦτε πᾶσα ἡ κτίσις ἐν κυμβάλοις ψαλμικοῖς, εὐφημῶμεν Ἄνναν τὴν Θεόφρονα, τὴν τὸ θεῖον ὄρος ἀποκυήσασαν ἐκ λαγόνων αὐτῆς, καὶ πρὸς ὄρη νοητὰ καὶ παρδείσου σκηνώματα σήμερον μεταβεβηκυῖαν, καὶ πρὸς αὐτὴν βοήσωμεν μακαρία ἡ κοιλία σου ἡ βαστάσασα ἄ-

ληθῶς τὴν τὸ φῶς τοῦ κόσμου ἔνδον ἐν κοιλίᾳ βαστάσαν· καὶ οἱ μαστοὶ σου ὥραιοι, οἱ θηλάσαντες τὴν θηλάσαν Χριστὸν τὴν τροφὸν τῆς ζωῆς ἡμῶν· ὃν καθικέτευε τοῦ ῥυσθῆναι ἡμᾶς ἀπὸ πάσης θλίψεως καὶ προσβολῆς τοῦ ἐχθροῦ καὶ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον ἤχος δ'. ταχὺ προκατάλαβε.

Βρέφους ποθήσασα τὸν σὸν νυμφίον Χριστὸν τὸν κόσμον κατέλειπες καὶ τὰ τοῦ κόσμου τερπνὰ καὶ ἥσκησας ἄριστα· αὐλον γὰρ ἐν ὕλῃ ἐπιδείξασα βίον, ἤληφας, Εὐπραξία, οὐρανῶν βασιλείαν, ἐν ἣ νῦν αὐλιζομένη, μνήσθητι τῶν τιμῶντων σε.

Δόξα τὸ αὐτὸ, καὶ νῦν ἤχος ὁ αὐτός.

Πωὴν τὴν κυήσασαν ἐκυσφόρησας, ἀγνὴν Θεομήτορας Θεοφῶρον Ἄννα· διὸ πρὸς λήξιν οὐράνιον, ἐνθα εὐφραινομένων κατοικία ἐν δόξῃ, χαίρουσα νῦν μετέστῃς, τοῖς τιμῶσί σε πόθῳ πταισμάτων αἰτουμένη ἱλασμὸν ἀειμακάριστε.

Εἰς τὸν ὄρθρον μετὰ τὴν πρώτην στιχολογίαν

κάθισμα ἤχος α'. τὸν Τάφον σου Σωτήρ.

Νυμφίον ἀληθῶς τὸν Χριστὸν κεκτημένη, μνηστῆρος σαρχικοῦ ἐβδελύξω τὸν πόθον. Ὅθεν καὶ ἀνέλαβες τὸν σταυρὸν ἐκ νεότητος, ἐνασχέσασα καρτερικῶς, Εὐπραξία, καὶ ὑπόδειγμα ἐνθέου βίου ὀφθεῖσα, διὸ σὲ γεραίρομεν.

Δόξα ἕτερον.

Ενθάψασα πονηρὰς τῶν δαιμόνων ἐνέδρας, ἐδέξω ἐκ Θεοῦ τὰ τῆς νίκης βραβεῖα, Ὅσια τῶν πόνων σου. Ὅθεν ἔτυχες τῆς οὐρανοῦ παστάδος στέφος ἄφθαρτον, περικειμένη ἀξίως, καὶ δόξαν ἀθάνατον.

Καὶ νῦν ἤχος ὁ αὐτός.
Τὰς νόμου ἐντολὰς θεαρέστως τηροῦσα, μητέρες Ἰσαήλ, ὑπερήρας ἀπάσας, τὴν μόνην ἀειπάρθενον, Θεοτόκον κυήσασαν ἀγιόλεκτε, Ἄννα προμήτωρ Κυρίου, μεταστᾶσα δὲ ἐκ γῆς πρὸς θεῖον νυμφῶνα δικαίων ὑπέρκεισαι.

Μετὰ τὴν β'. στιχ. καθίμ. ἤχος γ'. τὴν ὠραιότητα.

Δόξαν τὴν ρέουσαν ἐμφρόνως ἔλειπες, καὶ ἡδυπάθειαν· Ἰπᾶσαν ἐμίσησας, καὶ ἐκουσίως τῷ Χριστῷ προσέδραμες, Εὐπραξία. Ὅν ἐπιποθήσασα ἐκ ψυχῆς παναοίδιμε, ὅστις σὲ ἡμεῖψατο οὐρανόις χαρίσμασι· διὸ χαρμονικῶς ἐκβοῶμέν σοι. Χαίροις παρθένων ἀγαλλίασμα.

Δόξα.

Τὰ κατορθώματα τῆς πολιτείας σου πάντων φωτίζουσα τὰ διαθήματα, Ὅσια Μητερ, ἀληθῶς τῶν πίστει μαρτυμένων σε. Ὅθεν τοὺς ἐκ πόθου σε μακαρίζοντας πάντοτε σῶζε ταῖς πρεσβείας σου ἀπὸ πάσης στενωπέως, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἱκετεύουσα, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν.

Εὐκλεέστατος καὶ ἀξιέπαινος Ἄννα ἡ ἐνθεὸς καὶ πανσεβάσμιος, γῆθεν ἀρθεῖσα ἐκ ζωῆς, προσκαίρου διαωνίζει, εἰς ζωὴν ἀθάνατον, μετ' ἀγγέλων χορεύουσα, σὺν τῇ θυγατρὶ αὐτῆς καὶ ἀχράντῳ μητρὶ τοῦ Θεοῦ· πρεσβεύουσα ἀπαύστως σωθῆναι, τοὺς πίστει ταύτην μακαρίζοντας.

Μετὰ τὸν πολυέλαιον κάθισ. ἤχος πλ. δ'. τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Απὸ βρέφους ποθήσασα τὴν ἀρετὴν, τῶν ἡδέων ἀπέσχου· Ἀπάντων σεμνῇ, νηστείαν καὶ ἀσκησιν ἀκριβῆν ἠκολού-

θησας καὶ τῆς μητρὸς τὸν πόθον εἰς οὐδὲν ἐλογίσω, ἐν σεμνείῳ φέρουσα σαυτὴν, Μήτηρ, δέδωκας· καὶ συνηριθμήθης σὺν παρθένοις, Ὅσια, ὑπόδειγμα γέγονας, ὑπηκόων θεόνυμφε, Εὐπραξία πανεύφημε, ἄφεςιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα ὁμοιον.

Τὸν δι' οἶκτον ὀφθέντα ἐπὶ τῆς γῆς, ἀγαπήσασα λόγον Θεοῦ πατρός, αὐτῷ ἠκολούθησας, ὡς νυμφίῳ, πανόλδιε, καὶ φθαρτὸν νυμφίον προθύμως κατέλιπες. Ὅθεν ἐν ἀσκήσει φερωνύμως βιοῦσα, τὰ πάθη ἐνέκρωσας, καὶ τῶν ζώντων ἀπήλειψας κληρουχίαν θεόπνευστε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ τῶν πταισμάτων ἄφεςιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Καὶ νῦν, ὁμοιον.

Τῆς μητρὸς τοῦ δεσπότου καὶ ποιητοῦ μήτηρ γέγονας Ἄννα πανευκλεής, αὐτοῦ τὰ προστάγματα ἀνενδότως φυλάττουσα· διὰ τοῦτο θανοῦσα, ζῶν πρὸς ἀθάνατον μετετέθης ὄντως καὶ φῶς πρὸς ἀνέσπερον. Ὅθεν τὴν φωσφόρον καὶ ἁγίαν σου μνήμην τελοῦντες ἐν πνεύματι, φωτιζόμεθα πάντοτε, καὶ συμφώνως βοῶμέν σοι· πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ τῶν πταισμάτων ἄφεςιν δωρήσασθαι τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Οἱ ἀναβαθμοὶ τὸ πρῶτον ἀντίφωνον τοῦ δ'. ἤχου, προκείμε. τίμιος ἐναντίον Κυρίου πᾶσα πνοή.

Εὐαγγέλιον Ὅσιαχόν.

Δόξα ταῖς τῆς σῆς ὁσίας. Καὶ νῦν ταῖς τῆς

Θεοτόκου· εἰτα ἐλεήμων ἐλέησόν με· καὶ

ἰδιόμελον ἤχος πλ. β'.

Τῶν ὑπὲρ νοῦν ἀγαθῶν δεξαμένη ἔρωτα, πάντα τὰ ἐν κόσμῳ τερπνὰ ὑπερείδες Θεόληπτε καὶ ἀγγελικῶς τὸν

βίον διανύσασα· καὶ νῦν ἐν οὐρανοῖς αὐλίζει Θεὸν ἐλεομένη ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἐκτελούντων πιστῶς, Μήτηρ Εὐπραξία, τὴν μνήμην σου.

Ὁ κανὼν τῆς ἁγίας. Ὡδὴ α'. ἤχος δ'.

ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Τῷ φέγγει τῆς χάριτος τῆς ἀστραψάσης σοι ἄνωθεν, τὸν ζόφον ἀπέλασον τῆς ἀγνωσίας μου, καὶ παράσχου μοι εὐχαῖς σου, Εὐπραξία, χάριν ἀνυμνήσαί σου, Μήτηρ τὰ θαύματα.

Μονὰς ἃς ἐπόθησας, τὰς οὐρανίους, θεόλεκτε, νῦν εὔρες ὦ! Μήτηρ μου, μισθὸν τῶν πόνων σου, ὃν ὑπήνεγκας ἐν τῷ παρόντι βίῳ εὐχαῖς καὶ δεήσεσι Κυρίῳ ἄδουσα.

Ἀλεῖν σοι οὐ δύναμαι τῶν ἀρετῶν τὴν εὐπρέπειαν, καὶ ὕψος τὸ ἔνθεον, ὃ ὠραίσθης σεμνὴ καὶ ἀνύψωσαι, πρὸς τὰς ἐπουρανίους, σκηναὶς καὶ δεδόξασαι, παρὰ τοῦ πάντων Θεοῦ.

Θεοτοκίον.

Ὁς κάρμηλος πέφυκεν ἡ κεφαλὴ σου, Θεόνυμφε, καὶ αὐτῆς πλόχιον, πορφύρα πέφυκε καὶ ἐμπέπλησται, αὐθις τῆς θείας δρόσου. Σολομὼν ὁ πάνσοφος ὡς ἀσματίζεται.

Ὡδὴ γ'. τοὺς σοὺς ὑμνολόγους.

Ὅδὸν τὴν ἀπάγουσαν εἰς ἄνω εὐροῦσα, διώδευσας σεμνῶς. Ὅθεν καὶ πρὸς οὐράνιον ἐλήλθας πολίτευμα, καὶ τοῖς Ὅσις ἀπασιν, Ὅσια, συγκαταριθμησαι.

Ρωσθεῖσα τῷ σθένει τοῦ Δεσπότου, νηπίων τοξεύματα σεμνὴ τὰ κατὰ σοῦ ἀπέδειξας τοῦ πονηροῦ τεχνάσματα, οὗ καὶ ἡμᾶς ἐνισχυσον ὑπερτελεῖν ταῖς πρεσβείας σου.

Σὺ τὸν πλοῦτον ἐνειμας, Ὅσια, τὸν σὸν δεομένοις τὸν Σρευστόν· καὶ γὰρ ἐν τούτῳ, πάνσεπτε, καυχᾶσθαι οὐ

προήρησαι, ἀλλ' ἀντὶ τούτου δέδεξαι σὴ κορυφῇ τῆς δόξης στέφανον.

Θεοτοκίον.

Οἱ σοὶ ὀφθαλμοί, παρθενομήτωρ, εἰδείχθησαν ὡς περισσεύουσαι, αἱ λελουμέναι γάλακτι, καὶ λίμναι ὡς λαμπρόταται, δι' ὧν ἐγκαρδίωσας κόρη τῆς δόξης τὸν Κύριον.

Κάθισμα ἤχος δ'. κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Εὐτε ἅπαντες πιστοί, ἐν ὑμνωδαῖς ἱεραῖς καταστέφωμεν φαιδρῶς καὶ μεγαλύνωμεν πιστῶς τὴν Εὐπραξίαν, τὴν ἐκλάμψασαν ἐν ἀσκήσει καὶ κράζωμεν αὐτῇ ἐν κατανύξει ψυχῆς καὶ χεῖλεσιν ἄγνοις καὶ ἐν καρδίᾳ φαιδρᾷ· παρασταμένη Μήτηρ σὺν τοῖς ἁγίοις· ἐν τῷ φωτὶ τοῦ παντάνακτος πρεσβείαν ποιεῖ ὑπὲρ πάντων, τῶν πιστῶς ἐφημούντων σε.

Δόξα.

Επὶ τῶν ὧμων τὸν σταυρὸν ἀναλαβοῦσα τοῦ Χριστοῦ ἠκολούθησας αὐτῷ διὰ τῶν ἔργων εὐσεβῶς, τῶν τῆς ἀσκήσεως αἰοῖδιμε Εὐπραξία καὶ πάσαις γυναιξίν· ἐνασχουμένη σεμνῶς, ἐφάνης σὺ κανὼν καὶ τύπος ἐνδοξε· ἀλλὰ τοῖς θεοῖς σκάμμασι τὰ ἄνω ἀπολαβοῦσα βασιλεία, μὴ διαλείπης τοῦ ἱκετεύειν, εἰς τὸ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν.

Εὐλογίας ἀπαρχὴν τῆς ἀκαρπίας τῷ βλαστῷ ἐδωρήσω Ἄγαθε, Ἄννα βοῶσοι· δι' εὐχῆς σὺ μεταπλάττεις τὰς φύσεις τῶν ἐν γενέσει· διό μου ὦ Σῶτερ, νενεκρωμένην αὐτὴν, τὴν φύσιν ὡς Θεός, πάλιν καινούργησον· ἵνα καρπὸν προσάγῃ σοι βοῶσα τῷ παντεπόπτῃ καὶ κτίστῃ μου· σοὶ δόξα πρέπει Θεὲ τῶν ὅλων καὶ μόνε φιλόνητο.

Ὡδὴ δ'. ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Ο λαμπρότατός σου βίος, ὡς κανὼν ἀκριβέστατος, διὰ πάσης, Μήτηρ, θείας ἀρετῆς ἀναδέδεικται, ἐν προσευχαῖς καὶ νηστεαῖς, ἀγρυπνίαις τε καὶ δεήσεσι, ταῖς πρὸς Χριστὸν τὸν φιλόνητον.

Τὴν Ὁσίαν Εὐπραξίαν φιλοφρόνως τιμήσωμεν· ἐν ὧδαῖς ἁσμάτων, ταύτην εὐσεβῶς μεγαλύνοντες· αὕτη γὰρ ὡφθη δοχεῖον θείου πνεύματος καὶ πεφώτισται, τούτου ταῖς θεαῖς λαμπρότησιν.

Επὶ θρόνου καθημένη θείας δόξης, πανθαύμαστε, τοὺς σὺν τελοῦντος μνήμην εὐσεβῶς διαφύλαττε, ταῖς σαῖς πρεσβείαις, ὦ Μήτηρ, ταῖς πρὸς Κύριον, ὦ βοᾷς αἰ δόξα Χριστῇ, τῇ δυνάμει σου.

Θεοτοκίον.

Ο τα θεῖά σου παρθένε, τῆς φωνῆς ἦν ἀκούοντα, πάντοτε προθύμως τοῦ ἀδελφιδοῦ σου ὡς γέγραπται, ὅτι φωνὴ ἦν ἡδεῖα τούτου πάναγνε, καταθέλγουςα ψυχὴν ἐμοῦ καὶ καρδίαν σου.

Ὡδὴ ε'. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ο βίος σου ἔνθεος αἱ ἀρεταί· δὲ θαυμάσαι καὶ τὰ κατορθώματα γενναῖα. Ὅθεν καὶ δόξης πλείστης ἡξίωσαι τῆς ἁνθρωπίνης, Μήτηρ, ἐκ Θεοῦ, ὅνπερ καθ' ἱκέτευε ὑπὲρ τῶν ἀνυμνούντων σε.

Εξέστησαν τάξεις σε τῶν ἀσωμάτων βλέπουσαι, σώματι ἐνύλῳ μιμουμένην τούτων τὸν βίον καὶ τὴν σεπτὴν ἀρετὴν, καὶ καταπαλαίουςαν ἐχθρὸν ὄντως τὸν παμβέβηλον, Εὐπραξία θεόπνευστε.

Υπάρχουσα ἔμπλεως τῶν δωρεῶν τοῦ πνεύματος, νόσους ἀνιάτους θεραπεύεις· ἀρρώστημάτων παύεις τὸν

καύσωνα· πνεύματα διώκεις πονηρὰ πᾶσι τοῖς ἐν θλίψεσι,
βοηθεῖς, ἀξιόγαστε.

Θεοτοκίον.

Μυκτήρ σου, πανάμωμε, πύργος λιθάνου γέγονε, δαμα-
σκού τὸ πρόσωπον σκοπεύων, τῆς ἐναντίας δυνάμεως
καὶ δομῇ ριγὸς σου ἀληθῶς, κόσμον εὐωδίασεν ὥσπερ
μήλον πανεύοσμον.

Ὡδὴ ε'. Τὴν θεῖαν ταύτην καί. . .

Πήγσω πάντα ὡς σκύβαλα, Ὅσια Εὐπραξία, τὰ ρέοντα
καὶ ἐπεπόθησας ἀφθαρτα, θεῖα, αἰώνια καὶ τὸν Χριστὸν
δοξάσασα τῆς δόξης ἔτυχες.

Εν γῇ Ὅσια ἐβάδισας, ζωὴν ἣν εὖρες, Μῆτερ οὐράνιον,
ἧς καθ' ἰκέτευε· ἀξιωθῆναι τοὺς δούλους σου, τοὺς σὲ
νῦν εὐλαβῶς μακαρίζοντας.

Γνωρίσας μόνος ὁ κύριος, ἰδρῶτάς σου τοὺς θεῖους· αἰεί-
μνηστε τοὺς τῆς ἀσκήσεως, τὰ πρωτοτόκων σκηνώμα-
τα, δεδοξασμένα νῦν ἐχαρίσατο.

Θεοτοκίον.

Ὡς ῥοᾶς λέπυρον μήλον σου, ὡς μέλι δὲ καὶ γάλα ἡ
ἀγλῶσά σου· καὶ ὥσπερ κόκκινον σπαρτίον χεῖλη σου
γέγονε. καὶ λαλιά σου Κόρη ὠραία πέφυκεν.

Κοντάκιον ἤχος πλ. δ'. Τῇ ὑπερμάχῳ.

Τοὺς ὑπὲρ φύσιν σου σεμνὴ πόνους καὶ σκάμματα, αὐτοὶ
οἱ ἄγγελοι ἰδόντες κατεπλάγησαν· ἀνδρικῶς γὰρ τὸν
ἀρχέκακον καθελοῦτα θρασυνόμενον, ματαίως τοῦτον ἡ-
λεγκας, τῶν παγίδων οὖν αὐτοῦ ἡμᾶς ἐκλύτρωσας τοὺς
κραυγάζοντάς σοι, Χαίροις Μῆτερ αἰοῖδιμε.

Ὁ οἶκος.

Τίς σου τῶν ἐπιγείων ἐξίσχύσειε, Μῆτερ, εἰπεῖν τῆς πο-
λιτείας τὰ ἄθλα καὶ τοῦ βίου σου τοὺς ἀμέτρους μόχ-
θους καὶ πολλοὺς κόπους σου, οὓς ἐπὶ γῆς ἐπήνεγκας στερ-
ρότατα ; ἀλλ' ὅμως ἴδε, οὕτως σοὶ κράζω.

Χαίροις πατὴρ εὐσεβοῦς ὁ γόνος.

Χαίροις μητὴρ, εὐλαβοῦς ὁ κλάδος.

Χαίροις τῶν παρθένων τερπνὴ ἀγαλλίασις.

Χαίροις τῶν νοσούντων ταχεῖα παράκλησις.

Χαίροις ὕψος καθαρότητος δυσανάβατον πολλοῖς.

Χαίροις βάθος ταπεινώσεως ὁ δυσεύρετον πολλοῖς.

Χαίροις ὅτι ἐκ νεότητος ἠκολούθησας Χριστῷ.

Χαίροις ὅτι κατεμάραντας τῆς σαρκὸς τὰς ἡδονάς.

Χαίροις σεπτῶν μοναζουσῶν τὸ σθένος.

Χαίροις λαμπρῶν Ἀναχτόρων τὸ κλέος.

Χαίροις δι' ἧς ἡσχύνθησαν δαίμονες.

Χαίροις δι' ἧς ἐκρότησαν Ἄγγελοι.

Χαίροις Μῆτερ αἰοῖδιμε.

Τῷ αὐτῷ Μηνί 25.

Μνήμη τῆς Ὁσίας μητρός ἡμῶν

Εὐπραξίας.

Στιχ. σαρκὸς λυποῦσα σύνδεσμον Εὐπραξία.

Ἐκεῖσε μετῆλθεν, ἐνθα σαρκὶ οὐ τόπος.

Ταῖς αὐτῆς ἀγίαις προεβείαις.

Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον καὶ σῶσον.

ἡμᾶς ἀμήν.

Ὡδή Ζ΄.

Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει.

Αφορίτοις σε πληγαῖς ὁ πολυμήχανος ἐχθρὸς συνέκοψε,
καὶ ποικίλλας μηχανὰς ἀλλ' αὐτοῦ κατέβαλες μάταιον
φρύαγμα, ἀναμέλπουσα. Ὁ τῶν πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς
εὐλογητὸς εἶ.

Διαδήματι Θεὸς σέ ἐστεφάνων, Ὅσιων καύχημα, ὦ!
Εὐπραξία σεμνή, ἀγγέλων δὲ τάγματα ἔχαιρον ψάλ-
λοντες, ὑπερύμνητε, ὁ τῶν πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς
εὐλογητὸς εἶ.

Πρισήλιος αὐγὴ καὶ ὁμοούσιος, ὁ μόνος κύριος, τῶν
ἀρετῶν σε εὐρὼν δοχεῖον ἀκήρατον, ἐν σοὶ κατώκησεν
ὄθεν ἔκραξες, ὁ τῶν πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογη-
τὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Σοῦ ὁ τράχηλος ὁρμίσκος Κόρη γέγονε, καὶ ἐλεφάντινος
σκαθάπερ πύργος ἀγνή. Αἱ χεῖρες δὲ παναγνε ἐν αἷς τὸν
Κύριον ἤρας ὥφθησαν χρυσαί τε καὶ διάλιθοι, καὶ θαρ-
σις πεπληρωμένοι.

Ὡδή Η΄.

Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ

Νοὶ καθαρῷ λελαμπρυσμένη ἡ θεία ποίμνη σου γέγονεν
μετάρσιος, εἶδεν ἂ ἡτοίμασεν, ἀγαθὰ σοι κύριος, νυμ-
φῶνα ἀνεκλάλητον καὶ πανακήρατον τὸ στέφος, Εὐπρα-
ξία, ἐν ᾧ σέ ὁ ἀγωνοθέτης κατέστεψε νυμφίος.

Δόξης κατεφρόνησας τῆς κάτω καὶ πᾶσαν διάνοιαν ἐπτέ-
ρωσας, ἀρετῶν κουφότητι, ὄθεν καὶ ἀνύψωσαι πρὸς θεῖον
ὕψος ἄρρητον, ᾧ χαίροις ψάλλουσα, τὸν κύριον ὑμνεῖτε
τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Αναρχε Τριάς Θεὲ τῶν ὅλων, πρεσβείαις τῆς Εὐπραξίας
Ἀήμας οἰκτιρον, ῥῦσαι τῆς κολάσεως πάσης τε κακώσεως,
καὶ τῆς Ἐδέμ ἀξίωσον ἐνθέως ψάλλοντας τὸν Κύριον,
ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς
αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Κόρη, οἱ μισθοί σου οἱ ὠραῖοι νεβροὶ τῆς δορκάδος ἀνε-
δείχθησαν δίδυμοι, πανύμνητε, καὶ ἀμπέλου βότρυες.
Κοιλία δὲ σοῦ, ἄχραντε, Θεὸν χωρήσασα, θημονία σίτου
ὄντως γέγονε, πεφραγμένα ἐν κρίνοις καὶ ἄνθεσι.

Ὡδή Θ΄.

Ἄπας γηγενής.

Σοῦ τὸ ἱερόν καὶ ἅγιον λείψανον ἐν τάφῳ κείμενον, θά-
πτει τὰ νοσήματα, καὶ φλέγει στίφη δαιμόνων πάντοτε
τοῖς εὐλαβῶς προστρέχουσι τῇ θεῇ χάριτι, ἀναβλύζει
πᾶσι τὰ ἰάματα διὰ τοῦτο πιστῶς σέ γεραίρομεν.

Εὔρες ἀμοιβὰς τῶν πόνων ὡς ἤλπισας, τὰς οὐρανίους
ἐτιμὰς ἔσσης τῆς ἐφέσεως, αὐτὴν εὐροῦσα τῶν ἀγαθῶν
τὴν πηγὴν, κατατρυφᾷς τρανότερον, καὶ καθαρώτερον τοῦ
νυμφίου, βλέπεις ἄπερ βλέπουσιν, Εὐπραξία, ἀγγέλων
τὰ τάγματα.

Πδη τῷ Χριστῷ ἐγγίζουσα τρανότερον καὶ καθαρώτερον
μέμνησο τῶν πίσει σου μνημονευόντων, ἀιμακάριζε,
ἀμαρτιῶν συγχώρησιν ἡμῖν αἰτούμενον νοσημάτων, πάν-
των ἀπολύτρωσιν καὶ Θεοῦ βασιλείας οἰκείωσιν.

Θεοτοκίον.

Σοῦ ὁ ὀμφαλὸς, ἀγνή, κρατὴρ γέγονε τορευτὸς ἐμπλεος,
σοὶ ῥυθμοὶ δὲ ἄχραντε, μηνῶν σου θείων ὁρμίσκοις ὁ-

μοιοι, ποδῶν σου διαβήματα ὠραιώθησαν. Ὁλη, Κόρη, ὅλη καλὴ πέφυκας, ὡς Σελήνη λαμπρὰ καὶ ὡς ὁ ἥλιος.

Ἐξαποσειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Αγάλλου, τέρπου, χόρευε, μοναζουσῶν τὸ σύστημα, τῆς Εὐπραξίας τὴν μνήμην πανηγυρίζοντες πάντες. Ἴδού γὰρ καταλείψασα τὸν κόσμον τὸν ἐπικηρον, εἰς μονὰς ἐλήλυθε τὰς οὐρανίους καὶ χαίρει ὑπὲρ ἡμῶν τε αἰεὶ πρεσβεύει.

Ἔτερον τῆς ἀγίας Ἀννης.

Χρεωστικῶς ὑμνήσωμεν τὴν θεόκλητριν Ἀνναν, τὴν Θεοτόκον· αὕτη γὰρ τὴν παρθένον Μαρίαν κυήσασα παρ' ἐλπίδα, ἀγγιξεὺς κατὰ σάρκα Χριστοῦ τοῦ λυτρωτοῦ ἡμῶν ἀνεδείχθη τοῦ ταύτην θεοπρεπῶς προσλαβόντος σήμερον ἐν ὑψίσοις, ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύουσαν καὶ εἰρήνης τοῦ κόσμου.

Εἰς τοὺς αἶνους πᾶσα πνοὴ
ἰσῶμεν σιχ. δ'.

Καὶ ψάλλομεν προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεὶς.

Πτῶν ἀγγέλων ποθήσασα τὸν βίον ὅτε τὴν ἐνήδονον τροφὴν διέπτυσας, τῇ ἐγκρατεῖα σχολάζουσα καὶ ἀγρυπνία καὶ χαμευνία καὶ ταπεινότητι, τότε καθαρώτατον σκεῦος γεγένησαι, πνεύματος θείου χάρισμασι, περιφανέσι, κεκοσμημένη πρὸς τοῦτου πάνσοφε. Ὅθεν τιμῶμένη σου τὴν κοίμησιν, καὶ ἐκτενῶς δυσωποῦμέν σε, ἰκετεύσαι τὸν κτίστην, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν. (Δίς).

Σήμερον χαίρει ἡ γῆ καὶ συγχορεύει, διδοῦσα τὸ βλάστημα αὐτῆς εἰς χεῖρας Θεοῦ, ὡς θεῖον δῶρον καὶ μέγιστον, τὴν Εὐπραξίαν, τὴν ἐν ἀσκήσεσιν ἀναλάμψασαν, εὐφραίνεται ἅπανα τῶν οὐρανῶν ἡ πληθὺς ὡς δεξαμένη τὴν

ἄσπilon, καὶ θεωτάτην, καὶ ὅλην οὖσαν Θεοῦ κατοικησιν· χαίρει δὲ μᾶλλον καὶ ἀγάλλεται, Ἰησοῦς Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὃς ἀνήγαγε ταύτην εἰς τὰ ἄδυτα βασίλεια.

Ανδριοφρόνως τελέσασα ἀγῶνα, Εὐπραξία πάνσεμνε, τὸν Ἀτῆς ἀσκήσεως μοναζουσῶν κανὼν γέγονας καὶ ἐκμαγεῖον τῶν ὑπηκόων τὸ θαυμαστότατον. Χριστὸς σὲ ἐδέξατο εἰς τὰ οὐράνια τῆς παραδείσου τερπνότητος, καὶ ἀκορέσως, ἐν ταῖς ἀγίων θείαις λαμπρότησιν εὐφραίνει Μῆτερ, τὸν τρισάγιον ὕμνον ᾄδων Θεῷ μετ' ἀγγέλων νῦν, ὃν αὐτοῖς σὺν δυσώπει τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα ἡχος β'.

Καθαρὰ τοῦ ἀγίου πνεύματος σοφία, σκηνώσασα ἐν τῇ καθαρᾷ καρδίᾳ σου, Εὐπραξία παμμακάρισε, κατὰ πνευμάτων τῆς πονηρίας φεβερὰν σὲ ἀνέδειξεν, καὶ ποικίλων νοσημάτων ἰάτειραν ἀρίστην, καὶ πασῶν τῶν μοναζουσῶν σεμνὸν ἐγκαλῶπισμα. Διὸ παρρησίαν κεκτημένη, πρὸς τὸν φιλόανθρωπον Θεὸν τῶν ψυχικῶν ἡμᾶς παθῶν καὶ σωματικῶν ἐλευθέρωσον, τῇ ἀπαύσῳ πρεσβείᾳ σου.

Καὶ νῦν. Τῆς ἀγίας Ἀννης.

Ἦχος ὁ αὐτὸς β'.

Δεῦτε φιλοπάρθενοι πάντες, καὶ τῆς ἀγνείας ἐρασαί, δεῦτε ἐορτάσωμεν Ἀννης τὴν σεβασμίαν κοίμησιν, καὶ γὰρ ἔτεκεν ὑπερφυῶς τὴν πηγὴν τῆς ζωῆς, Μαρίαν τὴν θεοπαιδα, ἐξ ἧς ἐτέχθη ὁ λυτρωτὴς, ὁ φωτίζων καὶ ἀγιάζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη. Καὶ ἀπόλυσις.

Τέλος.

Καὶ τῷ Θεῷ δόξα.

ΜΗΝΙ ΙΟΥΛΙΩ ΚΕ΄.

Βίος καὶ πολιτεία τῆς Ὀσίας Μητρὸς ἡμῶν

ΕΥΠΡΑΞΙΑΣ.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΘΕΙΣΑ ΕΚ ΤΗΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΟΙΝΗΝ ΔΙΑΛΕΚΤΟΝ.

Εὐλόγησον Πάτερ.

Εἰς τὸν καιρὸν τοῦ εὐσεβεστάτου Βασιλέως Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου ἦτον ἄνθρωπός τις εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ὀνόματι Ἀντίγονος, καταπολλὰ πλούσιος, συγχλητικὸς τὸ ἀξίωμα, καὶ συγγενὴς τοῦ βασιλέως. Οὐ μόνον δὲ εἰς τὸν βίον ἦτον πλούσιος, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν παιδείου-σιν τῶν γραμμάτων ἦτον σοφώτατος, καὶ ἀπὸ ἡθῆ ἀγαθὰ ἐξολισμένος, μὲ πλείστην φρόνησιν. Ὅθεν καὶ ὁ βασιλεὺς τὸν ἡγάπα καὶ τὸν εἶχε πρωτοσύμβουλον εἰς τὰς ἀναγκαίας ὑποθέσεις τῆς πόλεως. Ἦτο δὲ καὶ πολλὰ ἐλεήμων καὶ φιλόχριστος, διὰ τὰς ὁποίας του ἀρετὰς τὸν ἡγάπα ὁ βασιλεὺς περισσότερον, παρέξ διὰ τὴν τῆς σαρκὸς συγγένειαν.

Οὗτος οὖν ὁ ἐπαινετὸς ὄντως καὶ εὐσεβὴς ἄνθρωπος ἔλαβε γυναῖκα ἀπὸ βασιλικὸν αἷμα, καὶ αὐτὴν πολλὰ πλουσίαν, Εὐπραξίαν ὀνόματι, ἥτις ὅμοιος αὐτῷ εὐλαβὴς καὶ ἐνάρετος, νύκτα καὶ ἡμέραν συντρέχουσα εἰς τὰς Ἐκκλησίας μετ' εὐλαβείας, καὶ πολλῆς κατανύξεως, εἰς τὰς ὁποίας ἔκαμνε πολλὰ ἀναθήματα. Εἶχαςι δὲ πρὸς αὐτὴν ὅ,τε βασιλεὺς καὶ ὁ σύζυγός της πλείστην ἀγάπην τε καὶ εὐλάβειαν, διὰ τὴν θαυμάσιον αὐτῆς ἀρετὴν τε καὶ φρόνησιν.

Πολυτευόμενοι γοῦν εὐσεβῶς καὶ θεάρετα εἰς τὰς ἐν-

τολὰς τοῦ Κυρίου, ὁ τίμιος Ἀντίγονος σὺν τῇ σεμνῇ Εὐπραξίᾳ, ἡξιώθησαν νὰ λάβουν παρὰ Θεοῦ καρπὸν κοι-λίας, ἄξιον τῆς Οὐρανῶν βασιλείας· ἐγέννησαν οὖν θε-λυκὸν παιδίον, καὶ ἐπωνόμασαν αὐτὸ Εὐπραξίαν. Μετὰ ταῦτα εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἦλθεν ἀγαθὸς λογισμὸς εἰς τὸν Ἀντίγονον, καὶ λέγει ταῦτα πρὸς τὴν ὁμόζυγον· γινώ-σκεις καλὰ Κυρία μου, ὅτι αὐτὴ ἡ πρόσκαιρος ζωὴ πα-ρέρχεται ὥσει ὄνειρον, ὁ πλούτος ἡ δόξα καὶ πᾶσα φαντα-σία τοῦ κόσμου ὥς ἄνθος μαραίνονται, καὶ ὥσει σκιά, καὶ ὄνειρος ἀφανίζονται. Τὰ δὲ αἰώνια ἀγαθὰ εἶναι ἀφθαρ-τα, καὶ αἰεὶ διαμένοντα καὶ καλότυχοι ὅπου ἀξιωθῶν νὰ τὰ κληρονομήσουν. Ἡμεῖς δὲ ἐπειδὴ εἰμεσθεν περιπλεγ-μένοι εἰς τὰς κοσμικὰς φροντίδας καὶ σαρκικὰς ἐπιθυ-μίας, καὶ εἰς τὴν πλάνην τοῦ προσκαίρου πλούτου, θέλο-μεν ὑσερρηθῇ ἀφρόνως ἐκείνα τὰ ἀληθινὰ καὶ αἰώνια. Ταῦτα ἡ Εὐπραξία ἀκούσασα ἀπεκρίνατο· καὶ τί ὀρίζεις Κύριέ μου νὰ κάμωμεν; λέγει τῆς ὁ Ἀντίγονος. Ἴδου ὅπου μᾶς ἐχάρισεν ὁ Θεὸς ἓνα τέκνον. Λοιπὸν ἀρκεῖ μας αὐτό· καὶ ἅς φυλαχθῶμεν καθαροὶ ἀπὸ σαρκικὴν μίξιν ἀπὸ τῶρα καὶ ἔμπροσθεν. Ἡ δὲ ἀκούσασα ταῦτα ἐχάρη πολλὰ, καὶ τῷ Κυρίῳ εὐχαρισήσασα ἀπεκρίνατο· δόξα-σμένος νὰ ᾔῃαι ὁ Θεός, ὅπου ἐκατάνυξε τὴν καρδίαν σου, καὶ σὲ ὠδήγησεν εἰς τὸν φόβον του. Γίνωσκε, Κύριέ μου, ὅτι πολλάκις ἐδεήθηκα τοῦ Θεοῦ ἡ ἁμαρτωλὸς δι' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν, ἵνα φωτίσῃ τὸν νοῦν καὶ καρδίαν σου· καὶ ἰδοὺ ὁ εὐσπλαγχνὸς ἐσήκουσε τῆς ταπεινῆς μου δεήσεως, καὶ ἐνευσεν ἀγαθὰ εἰς τὴν σὺν διάνοιαν. Λοιπὸν σπού-δασον νὰ τελέσῃς τὸ μελετώμενον, καὶ διὰ νὰ ᾔῃαι ἡ σω-φροσύνη μας τῷ Κυρίῳ εὐπροσδεκτότερος, ἅς τὴν σολί-σωμεν μετὰ τὰ ἔργα τῆς εὐποιίας καὶ συμπαθείας πρὸς

πένητας. Ἄς σκορπίσωμεν τὸν φθειρόμενον πλοῦτον εἰς τοὺς πτωχοὺς διὰ νὰ ἀπολαύσωμεν εἰς τὴν βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν τὰ αἰεὶ καὶ πάντοτε διαμένοντα. Ὅταν ἤκουσε ταῦτα ὁ Ἀντίγονος, μεγάλως ἐδόξασε τὸν Θεόν, διὰ τὸν θεάρετον αὐτῆς σκοπὸν καὶ γνώμην τὴν φιλόπτωχον. Ἀπὸ τότε γοῦν συμφωνήσαντες ἐπερνοῦσαν ὥσάν ἀδελφοὶ ἐν σωφροσύνῃ διάγοντες καὶ διαμοιράζοντες ἐλεημοσύνην εἰς πένητας. Μετὰ ταῦτα εἰς ἓνα χρόνον ἐκοιμήθη ὁ Ἀντίγονος. Ὁ δὲ βασιλεὺς καὶ πάντες οἱ συγγενεῖς αὐτοῦ ἐλυπήθησαν, ἓνα μὲν τὴν τούτου ὑσέρησιν, καὶ ἄλλο διὰ τὴν χηρείαν τῆς Εὐπραξίας, ὅτι ἦτον παραπολὺ νέα τὴν ἡλικίαν, καὶ εὐμορφος. Πλὴν ἐπαρηγόρησαν αὐτὴν ἱκανῶς ὅ,τε βασιλεὺς καὶ ἡ σύμβιος κατὰ τὴν συνήθειαν. Ἡ δὲ λαβοῦσα τὸ θυγάτριον αὐτῆς, τὸ ἔδωκεν εἰς τὰς χεῖράς του, καὶ πίπτουσα εἰς τὴν γῆν μετὰ κλαυθμοῦ πολλοῦ καὶ μεγάλης θλίψεως, εἶπε ταῦτα· πρῶτον παραδίδω εἰς τὸν Θεόν τὴν ὀρφανὴν ταύτην, καὶ β'. εἰς τὰς χεῖράς σας. Ἐνθυμούμενοι γοῦν τὴν ἀγάπην τοῦ Ἀντιγόνου, ἐπιτηρεῖτε αὐτὴν, λαμβάνοντες τόπον πατρὸς καὶ μητρὸς αὐτῆς. Ταῦτα λέγουσα ἡ Εὐπραξία ἐδάκρυσαν ἅπαντες οἱ παρευρεθέντες, καὶ ἐξόχως ὁ βασιλεὺς ἐκλαυσε πολλὰ καὶ ὅλη του ἡ συγγένεια. Μετὰ δὲ ἱκανὰς ἡμέρας, ἀφ' οὗ ὁ καιρὸς τοῦ πένθους ἐπέρασε, συμβουλεύει τὴν Εὐπραξίαν ὁ βασιλεὺς νὰ ὑπανδρεύσῃ τὴν θυγατέρα της μὲ κάποιον νέον ἐνδὸς συγχλητικῆς οἰκίας καταπολλὰ πλούσιον. Ὅπερ καὶ ἐποίησε. Πλὴν ἐπειδὴ ἡ Κόρη ἦτον ἀνήλικος μόνον ἀρραβῶνας ἐδέχθη (ἐπειδὴ τότε ἦτον μόνον πέντε χρονῶν) ἕως νὰ φθάσῃ εἰς ἡλικίαν νόμιμον. Ἀφοῦ οὗ δὲ ἐπέρασε κάμποσος καιρὸς εἰς ἀπὸ τοὺς ἄρχοντας τοῦ συγχλήτου θέλων νὰ ὑπανδρευθῇ, ἠρώτησε διὰ τὴν χήραν Εὐπραξίαν, ἐάν

ἔστεργε νὰ τὴν λάβῃ εἰς γυναῖκα. Πλὴν μὴ τολμῶντας αὐτὸς νὰ τῆς τὸ μηνύσῃ, ἔβαλε μεσίτριαν τὴν Βασίλισσαν, ἥτις ἔστειλαν εἰς αὐτὴν γυναῖκας, κρυφὰ τοῦ βασιλέως, νὰ τὴν παρακινήσουν εἰς γάμον δεύτερον. Ἡ δὲ Εὐπραξία ἐσκανδαλίσθη τοιαῦτα ἀκούσασαν καὶ ὕβρισε τὰς προξενί- τριάς, αἵτινες ὑπέσρεψαν ἄπρακτοι. Μαθὼν δὲ ταῦτα ὁ βασιλεὺς, ἐβαρέθη καὶ ὠνείδισε τὴν βασίλισσαν, καὶ ἐγένε ἀνάμεσά τους μεγάλη θλίψις καὶ σκάνδαλον. Ὅπερ μα- θοῦσα ἡ Εὐπραξία, ἐπικράνθη πῶς διὰ λόγου της ἐκακι- ὤθησαν, καὶ ἐπειδὴ εἶχε κτήματα πολλὰ εἰς τὴν Αἴγυ- πτον, ἠθέλησε νὰ ὑπάγῃ ἐκεῖ, ἓνα μὲν νὰ κυβερνήσῃ τὸ πρᾶγμά της, καὶ ἄλλο διὰ νὰ λείψῃ ἀπὸ τὰ σκάνδαλα. Ἀπῆλθε λοιπὸν εἰς τὸ Μισῆρι μὲ τοὺς ἐπιτρόπους καὶ οἰκονόμους της, ἔχουσα μαζὶ της καὶ τὸ κοράσιον. Λοι- πὸν ἀφοῦ ἐμοίραζε πολλὴν ἐλεημοσύνην εἰς τοὺς πτω- χούς, ἐπήγαινε καὶ εἰς Μονασήρια χάριν προσκυνήσεως. Ἦτον δὲ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον εἰς τὴν ἐσωτέραν Θηβαΐδα ἐν Μονασήριον γυναικῶν, εἰς τὸ ὅποιον ἦσαν ἕως ρλ'. διὰ τὰς ὁποίας ἔλεγαν μέγала τινὰ καὶ θαυμάσια κατορ- θώματα, καὶ ἀρετὰς ὅπου εἶχον καὶ ἐξόχως τοσαύτην ἐγ- κράτειαν, ὅπου ποτὲ δὲν ἐγεύθη σταφύλι καμμία ἀπὸ αὐ- τὰς, ἢ ἄλλην ὀπώραν τινὰ, ἀπὸ ὅσα ἀγαθὰ εἰς τὴν γῆν φύονται. Ἀλλὰ ἡ τροφή τους ἦτον ἄρτος μόνον, ὀσπρία, καὶ λάχανα χωρὶς ἔλαιον καὶ τινὲς μὲν ἔτρωγαν ἀπὸ βρά- δου ἕως βράδου, ἄλλαι κάθε δύο ἡμέρας, καὶ ἄλλες εἰς τρεῖς. Τοσοῦτον δὲ ἀγαποῦσαν τὴν δι' ἀγάπην Χριστοῦ κακοπά- θειαν καὶ ταλαιπωρίαν τοῦ σώματος, ὅπου ποτὲ δὲν ἐλού- σθησαν, οὔτε τοὺς πόδας τοὺς ἐνυψαν. Τὰ φορέματά τους ἦσαν τρίχινα καὶ μακρὰ ἕως τὴν γῆν καὶ κάθε μία κατὰ τὴν δύναμιν αὐτῆς ἠγωνίζετο. Εἶχον δὲ καὶ ταύ-

την τὴν καλὴν συνήθειαν αἱ θαυμάσαι, ὅτι ἐὰν ᾔθελεν ἀσθενήσῃ τις ἐξ αὐτῶν, δὲν ἐχρειάζετο τινὰ θεραπείαν βοτάνων, οὔτε ἰατροίαν ἐζήτα, ἀλλὰ ἐδέχετο τὴν νόσον μετὰ χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως, ὡς μεγάλην ὠφέλειαν τῆς ψυχῆς καὶ εὐεργεσίαν τοῦ Θεοῦ, καὶ βοήθειαν.

Δὲν εἶχεν ἐξουσίαν νὰ ἐβγῇ ἔξω τοῦ Μοναστηρίου καμμία τους, μόνον ἡ πορτάρισσα εἶχεν πλησίον εἰς τὴν πόρταν τῇ κέλλαν τῆς, καὶ ὅταν ἔκαμνε χρείαν αὐτὴ ἐδίδεν λόγον, καὶ πάλαι αὐτὴ ἔφερεν ἔξω ἀπόκρισιν. Ἐπειδὴ γοῦν ἡ σπουδὴ καὶ πᾶσά τους ἡ ἐννοια ἦτον πῶς νὰ ἀρέσουν εἰς τὸν Θεόν, καὶ νὰ κατορθώσουν τὰς ἐντολάς του, διὰ τοῦτο καὶ αὐτοὶ ὁποῖαν αἴτησιν ἐζητοῦσαν παρὲυθὺς ταῖς ὑπῆκουεν. Ὡς καθ' ἐκάστην σχεδὸν δ' αὐτὸν πολλὰ σημεῖα καὶ ἰάσεις ἐγενοῦνταν. Εἰς αὐτὸ γοῦν τὸ ἐνθεον Μοναστήριον εἶχεν ἐξαιρέτως ἡ συγκλητικὴ Εὐπραξία πολλὴν εὐλάβειαν, διὰ τὴν ἐνάρετον αὐτῶν πολιτείαν, καὶ θαυμάσιον ἄσκησιν, καὶ συχνάκις ἀπῆρχετο πρὸς αὐτάς με λαμπάδας καὶ θυμιάματα, διὰ ψυχικὴν τῆς ὠφέλειαν. ἤβουλήθη δὲ νὰ ἀφιερῶσιν καὶ ἓνα Μετόχιον εἰς μνημόσυνον τοῦ ἀνδρός τῆς, ὅπου ἔχρηζε εἴκοσι λίτρας χρυσίου καὶ παρεκάλεσε τὴν ἡγουμένην θερμῶς καὶ ταῖς πρώταις γερόντισαίς νὰ δεχθῶσιν τὴν δωρεάν ταύτην, διὰ νὰ εὐχωνται διὰ τὴν ψυχὴν τοῦ Ἀντιγόνου καὶ ὑπὲρ σωτηρίας καὶ σκέπης τῆς θυγατρὸς αὐτῶν Εὐπραξίας.

Αἱ δὲ ἀπεκρίθησαν. Κυρία Συγκλητικὴ, δὲν ἔχουσιν χρείαν αἱ δοῦλαι σου εἰσοδημάτων οὔτε χρημάτων ἐπιθυμοῦσι. Καὶ γὰρ δι' αὐτὸ πάντα ἐκ τοῦ κόσμου κατεφρονήσαμεν ὅπως τὰ οὐράνια καὶ αἰῶνια ἀγαθὰ ἀπολαύσωμεν. Διὰ τοῦτο δὲν πρέπει ἐδῶ εἰς τὴν γῆν νὰ ἔχωμεν τίποτε διὰ νὰ μὴ ζημιωθῶμεν, διὰ ταῦτα τὰ γήινα καὶ

φθαρτὰ, τὸν Οὐράνιον πλοῦτον ἐκείνον τὸν αἰεὶ διαμένοντα.

Πλὴν διὰ νὰ μὴν σὲ λυπήσωμεν, ἰδοὺ ἡ ἀγία τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησία, καὶ δόσε ἔλαιον διὰ τὰς κανδήλας ὅσα ὀρίζεις, καὶ θυμιάματα νὰ καίγουν εἰς τὰς ἀκολουθίας, καὶ ὁ καρδιογνώστης Θεὸς βλέποντας τὴν πολλὴν προθυμίαν σου, καὶ τὴν πλουσίαν προαίρεσιν, θέλει ἀποδώσει τὸν ἄξιον μισθὸν εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνδρός σου, καὶ εἰς ταύτην τὴν θυγατέραν σου.

Οὕτω γοῦν ἐποίησεν ἡ Εὐπραξία, καθὼς τῆς εἶπον οἱ Οὐρανόθρονες. Ἀλλὰ περὶ μὲν τῶν γονέων τῆς ἀγίας ἀρκοῦσι ταῦτα νὰ καταλάβῃ πᾶς ἓνας ποταποὶ ἦταν εἰς τὴν ἀρετὴν, ὑψηλοὶ καὶ θαυμάσιοι. Τώρα δὲ σὺν Θεῷ νὰ εἰποῦμεν πόθεν ἦτον ἡ αἰτία καὶ ἔμεινεν ἡ Κόρη εἰς τὴν συνοδίαν τῶν θαυμαστῶν ἐκείνων μοναζουσῶν, ὅπου εἶπομεν ἄνωθεν. Πηγαινομένη πολλάκις ἡ μήτηρ τῆς ἀγίας εἰς τὸ ῥηθὲν Μοναστήριον, ἀντάμα μετὰ τὸ κοράσιον, ἔτυχε μία τῶν ἡμερῶν, καὶ ἐφάνηκε τῆς ἡγουμένης νὰ μετωρισθῇ πρὸς αὐτὴν καθὼς τὸ κάμνωμεν μετὰ μικρὰ παιδιά, καὶ λέγει τῆς. Κυρία Εὐπραξία ἀγαπᾶς τὸ Μοναστήριον καὶ τὰς ἀδελφάς; ἡ δὲ εἶπε· ναί, Κυρία μου, ἀγαπῶ σας. Λέγει τῆς πάλιν ἡ ἡγουμένη ἐὰν μᾶς ἀγαπᾶς τὸ λοιπὸν, ἀπόμεινον, νὰ σὲ κάμνωμεν καλογραῖαν. Ἡ δὲ ἀπεκρίνατο κατὰ ἀλήθειαν ἐὰν δὲν πικραίνεται ἡ μήτηρ μου ἀπομένω, καὶ πλέον ἀπ' ἐδῶ δὲν μισεύγω. Πάλιν λέγει τῆς ἡ ἡγουμένη. Τίνα ἀγαπᾶς καλῆτερα ἡμᾶς, ἢ τὸν ἀρραβωνιαστικόν σου. Ἡ δὲ λέγει. Μῆτε ἐγὼ εἶδα ἐκείνον, οὔτε αὐτὸς ἐμένα. Ἀμὴ τὴν ἀγιωσύνην σας ὅπου βλέπω, ἐσᾶς ἀγαπῶ. Ἀμὴ ἐσεῖς τίνα ἀγαπᾶτε καλλιότερα ἐμένα ἢ ἐκείνον; Λέγει τῆς ἡ ἡγουμένη

Ἡμεῖς ἀγαποῦμεν τὸν Χριστόν, καὶ ἐσένα. Τότε καὶ αὐτὴ ἀπεκρίθη.

Οὕτω καὶ ἐγὼ ἀγαπῶ τὸν Χριστόν μου, καὶ τὴν ἀγιωσύνην σου. Ἡ μήτηρ τῆς Εὐπραξίας ἀκούσασα ταῦτα, ἐτρεχαν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς της τὰ δάκρυα. Ἡ δὲ Ἡγουμένη ὠρέγετο νὰ ἀκούῃ τοῦ συνετοῦ κορασίου τὰς φρονίμους ἀποκρίσεις, καὶ γίνωσικὰ λόγια· καὶ ὄντως ἦτον θαύματος ἄξιον, ὅπου τότες δὲν ἐφθάνεν ἀκόμη χρόνους ἑπτὰ, καὶ ἐσυντύχαινε τόσον φρόνιμα. Ἐπειδὴ δὲ ἦτον ἡ ὥρα πρόσαργα, ἠθέλησε νὰ μισεύσῃ ἡ μητέρα της, καὶ λέγει της. Ἄς ὑπάγωμεν τέκνον μου εἰς τὸν οἶκόν μας. Ἡ δὲ εἶπε· Κοπίασε, καὶ ἐγὼ ἀπομένω ἐδῶ μετὰ τὴν Κυρίαν τὴν Καθηγουμένην. Λέγει της ἡ Ἡγουμένη. Πήγαινε Κυρία μου, ὅτι δὲν βολεῖ νὰ μείνης ἐδῶ, πρὶν νὰ γένης καλογραῖα, καὶ νὰ συνταχθῇς τῷ Χριστῷ. Ἡ δὲ εἶπε καὶ ποῦ εἶναι ὁ Χριστός; Ἡ δὲ Ἡγουμένη τῆς ἐδείξε τὴν εἰκόνα τοῦ Δεσπότου. Τότες αὐτὴ μετὰ πολλῆς ἀνάπης κατεφίλει τὴν ἁγίαν εἰκόνα, τοιαῦτα λέγουσα. Ὀντως καὶ ἐγὼ συντάττομαι τῷ Χριστῷ καὶ πλέον δὲν πηγαίνω εἰς τὴν μητέρα μου.

Πολλὰ γοῦν ἐπάσχισαν, ἦτε προεσῶσα καὶ ἡ μήτηρ αὐτῆς, νὰ τὴν κάμουν νὰ ὑπάγῃ, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθησαν οὔτε μετὰ κολακείαις, οὔτε μετὰ ἄλλους τρόπους πολλούς, ὅπου ἐδοκίμασαν. Μὴ ἔχουσα γοῦν τί νὰ κάμῃ ἡ μήτηρ αὐτῆς ἀφῆκεν αὐτήν, καὶ ἀνεχώρησεν οἴκαδε.

Ἐπειτα πάλιν πολλάκις ἐδοκίμασαν ποικιλοτρόπως νὰ τὴν σκώψουν ἀπὸ τὸν ἔνθεον ἔρωτα καὶ δὲν ἐδυνήθησαν. Τέλος πάντων λέγει της ἡ Ἡγουμένη. Γίνωσκε Κυρία μου, ὅτι ἐὰν ἀπομείνης ἐδῶ μετ' ἐμᾶς, εἶναι χρεῖα νὰ λάβῃς κόπους πολλούς καὶ θάρητα, νὰ μάθῃς γράμματα

νὰ νηστεύῃς καθ' ἡμέραν, νὰ ἀγωνίζεσαι, καὶ ἄλλας σενοχωρίας διαφόρους νὰ ὑπομένῃς.

Ταῦτα τῆς εἶπε, διὰ νὰ τὴν κάμῃ νὰ δειλιάσῃ. Ἀλλὰ αὐτὴ ἐδείξεν ἀπὸ μικρῆς, ὥσάν τὰ εὐγενικὰ φυτὰ, ποταπὴ θέλει κατασταθῇ ἕως τὸ ὕστερον, καὶ ἀποκριθεῖσα μετὰ σταθερὰν καρδίαν εἶπεν αὐτῇ· Ἐγὼ νηστεύω καὶ γράμματα μαρθάνω καὶ ὅ,τι ἄλλο με εἰπῆτε μετὰ χαρᾶς κάμνω το. Μόνον ἀφῆτέ με νὰ ἦμαι ἐδῶ.

Τότε εἶπεν ἡ Ἡγουμένη πρὸς τὴν μητέρα της. Ἄφες Κυρία μου τὸ κοράσιον, ὅτι ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ τὴν ἐφώτισε· καὶ ὥς ὁμοιεῖ, αἱ πολλαὶ καλῶσύναι τῶν γονέων της θέλουν γίνεαι αἰτία νὰ εὕρῃ μεγάλην τιμὴν καὶ δόξαν εἰς τὸν Θεὸν τὸ κοράσιον.

Ταῦτα εἰπούσης τῆς Ἡγουμένης, ἔλαβεν ἡ Εὐπραξία τὴν Κόρην ἀπὸ τὴν χεῖρα, καὶ πλησιάσασα ἔμπροσθεν τῆς εἰκόνης τοῦ Χριστοῦ, ἐβόησε ταῦτα μετὰ δακρύων. Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ ὁποῖος ἐκαταδέχθης νὰ γένῃς πτωχὸς καὶ ξένος διὰ τὴν σωτηρίαν μας, ἔσο φιλόανθρωπε Δέσποτα· νὰ ἔχῃς τὴν ἐννοίαν ταύτης τῆς ξένης καὶ ὀρφανῆς. Διότι σὲ μόνον ἐξ ὅλης ψυχῆς ἀγαπήσασα, παρεδόθη εἰς τὰς ἀχράντους χειράς σου. Εἶτα σφραγεῖσα πρὸς τὴν Κόρην εἶπεν. Ὁ Θεὸς ὅπου ἐθεμελίωσε τὰ ἀσάλευτα ὄρη, αὐτὸς νὰ σερεώσῃ καὶ ἐσένα τέκνον μου εἰς τὸν φόβον σου. Ταῦτα εἰπούσα, παρέδωκεν αὐτὴν εἰς τὰς χεῖρας τῆς Ἡγουμένης, καὶ ἀνεχώρησε κλαίουσα τόσον ὅπου ἔκαμεν ὅλαις ταῖς ἀδελφαῖς καὶ ἐδάκρυσαν.

Τῇ δὲ ἐπαύριον ἐπῆγεν ἡ Ἡγουμένη εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τὴν Εὐπραξίαν καὶ ἐφόρεσέ τὴν τὸ μοναχικὸν σχῆμα μετὰ τῶν συνήθων εὐχῶν.

Μετὰ καιρὸν ἀπῆλθεν πάλιν ἡ μήτηρ αὐτῆς εἰς τὸ Μο-

νασκήριον, καὶ ἰδοῦσα αὐτὴν ἐνδεδυμένην τὸ μοναχικὸν σχῆμα ἐσῆκωσε τὰς χεῖρας πρὸς τὸν Οὐρανόν, καὶ ἐδεήθη τοῦ Θεοῦ λέγουσα. Κύριε ὁ βασιλεὺς τῶν αἰώνων ὁποῦ ἐφώτισες τὸ παιδίον τοῦτο, νὰ ἐπιχειρισθῇ τοιαύτην ἀγαθὴν ἐργασίαν, ἐσὺ τὸ σκέπασες ἀπὸ τὰς ἐπιβουλάς τοῦ ἐχθροῦ, καὶ ἀξιώσον αὐτὴν νὰ πολιτευθῇ κατὰ τὰς ἐντολάς σου ἐνάρετα, διὰ νὰ εὖρη παρρησίαν καὶ τιμὴν εἰς τὴν βασιλείαν σου. Εἶτα λέγει πρὸς αὐτὴν. Ἀγαπᾶς αὐτὸ τὸ σχῆμα ὅπου ἐφόρεσες; Ἡ δὲ εἶπε. ναὶ Μῆτέρ μου, ὅτι, καθὼς μὲ εἶπον αἱ ἀδελφαί, εἶναι Ἀρράβων τοῦ Χριστοῦ, καὶ τὸ δίδει ἐκείνων, ὅπου ἐκ καρδίας τὸν ἀγαπήσωσι. Λέγει πάλιν πρὸς αὐτὴν ἡ μητέρα της. Ὁ Χριστὸς νὰ σὲ ἀξιῶσιν τοῦ οὐρανοῦ νυμφῶνος αὐτοῦ μετὰ τῶν φρονίμων παρθένων. Ταῦτα εἶπε καὶ βαλοῦσα μετάνοιαν τῇ καθηγουμένη καὶ ταῖς λοιπαῖς ἀδελφαῖς ἀνεχώρησεν.

Κατὰ τὴν συνήθειαν ὅπου εἶχεν, ἐπεριπάτει ὁλόγυρα, καὶ ἐμοίραζε πανταχοῦ ἐλεημοσύνας εἰς ὀρφανὰ, καὶ χήρας καὶ Μονασκήρια, τόσον ὅπου ἠκούσθησαν αἱ ἀγαθοεργίαις ὅπου ἐτέλεσε πανταχοῦ καὶ ἡ ἐνάρετος καὶ θαυμαστὴ πολιτεία της.

Ταῦτα μαθὼν καὶ ὁ βασιλεὺς μὲ τὴν σύγκλητον, εὐχαριστοῦσαν τὸν Κύριον. Ἀφ' οὗ δὲ ἐπέρασαν καμπόσαις ἡμέραις, τῆς ἐμήνυσεν ἡ Καθηγουμένη, καὶ λέγει τὴν μυσιχά, καὶ ἀπόκρυφα. Γίνωσκε Κυρία μου, ὅτι ἐφθασεν ὁ καιρὸς τῆς σῆς ἀναπαύσεως. Ὅτι ἐγὼ εἶδα φανερά, πῶς ὁ μακαρίτης Ἀντίγονος εὐρίσκεται εἰς δόξαν πολλήν, καὶ ἐδέετο τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ, νὰ λάβῃ καὶ ἐσένα ἀπὸ τὰ πρόσκαιρα. Λοιπὸν παράγγειλε εἴτι θέλεις περὶ τοῦ οἴκου σου. Ἐτοίμασε τὰ κατ' ἐσὲ καὶ διορθώσου ὡς βούλῃσαι.

Ταῦτα ὡς ἤκουσεν ἡ θεοσεβὴς ἐχάρη πολλὰ καὶ εὐ-

φράνθηκεν, ὅτι ἀπὸ ἡμέρας πολλὰς ἐδέετο τοῦ Θεοῦ νὰ πῇ ἀναπαύσῃ. Ἐκράξε γοῦν τὴν Κόρην, καὶ λέγει της. Ἴδου ἐφθασεν ὁ καιρὸς τῆς ἐμῆς τελειώσεως, καὶ ἀφίνω ὅλα τὰ πράγματα τοῦ πατρός σου καὶ τὰ ἰδικά μου εἰς χεῖράς σου καὶ κυβέρνησέ τα κατὰ Θεόν, ἵνα εὖρωμεν καὶ ἡμεῖς κληρονομίαν εἰς τὴν βασιλείαν αὐτοῦ τὴν οὐράνιον. Ἡ δὲ Κόρη ἀκούσασά τὴν τελευταίαν τῆς μητρός ἐλυπήθη πολλὰ, καὶ ἐκλαιε λέγουσα. Ἀλλοίμονον εἰς ἐμένα ὅτι ἀπομένω ξένη καὶ ὀρφανή. Ἡ δὲ εἶπεν αὐτῇ. Μὴ λυπηῖσαι, τέκνον μου, ὅτι ἔχεις τὸν Δεσπότην Χριστόν ὡς πατέρα, καὶ τὴν Καθηγουμένην διὰ μητέρα σου, Μόνον σπούδασον νὰ τελήσῃς ὅσα ἐταξες τοῦ Δεσπότη μας, καὶ τὸν μὲν Θεὸν φοβοῦ, τὰς ἀδελφὰς τίμα, καὶ ἔχε εἰς ὅλας ὑπακοήν, καὶ ταπεινῶσαι, καὶ πρόσχε ἀκριβῶς μὴ σὲ πλανέσῃ ὁ λογισμὸς νὰ λέγῃς ὅτι εἶμαι ἀπὸ γένος βασιλικὸν καὶ ἔπρεπε μάλιστα νὰ ὑπηρετῶσιν ἐμένα καὶ ὄχι ἐγὼ νὰ γίνωμαι ἀλλοτρίων ὑπηρετίσασα. Διότι αὐτὸς ὁ λογισμὸς εἶναι τοῦ δαίμονος, διὰ νὰ σὲ ῥίψῃ εἰς ὑψηλοφροσύνην, διὰ τὴν ὁποίαν αὐτὸς ἐκρημνίσθη ὁ ἄθλιος. Διὰ τοῦτο σπούδασον ὅση σοὶ δύναμις νὰ φυλάγῃσαι ἀπὸ τοιούτους ἀσεβεῖς λογισμοῦς. Μάλιστα δὲ νὰ μιμῇσαι τοῦ Δεσπότη μας Χριστοῦ τὴν ταπεινῶσαι καὶ νὰ νομίζῃς τοῦ λόγου σου ἀπὸ ὅλαις ἀναξιώτερην. Ναί, τέκνον μου, φίλτατον γίνου πτωχὴ ἐδῶ εἰς τὴν γῆν διὰ κληρονομίης πλουτοῦ οὐράνιον. Ἴδου ὅλα μας τὰ τίποτες ἀφίνω εἰς χεῖράς σου, καὶ ὅσα θελήσουν χρήματα καὶ κτήματα ἅς κρατήσουν ἐδῶ εἰς τὸ Μοναστήριον, τὰ δὲ ἐπίλοιπα διαμοίρασον εὐσεβῶς καὶ θεάρεστα καὶ εὐχου διὰ τὸν πατέρα σου καὶ δι' ἐμέ, ἵνα εὖρωμεν παρὰ τῷ Θεῷ ἔλεος καὶ λυτρωθῶμεν τῆς αἰωνίου κολάσεως.

Ταῦτα παρήγγειλλε καὶ μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἀπῆλθεν πρὸς Κύριον, καὶ τὴν ἔθαψαν ἐκεῖ εἰς τὸ Μοναστήριον, εἰς μνημεῖον καινούργιον.

Ὅταν τὸ ἔμαθεν ὁ βασιλεὺς ἔκραξε τὸν συγκλητικὸν ἐκεῖνον ὅπου ἀρραβώνιασαν τὸν υἱὸν τοῦ μετὰ τὴν ἀγίαν καὶ τοῦ ἀνήγγειλε πῶς ἔγινε καλογραῖα ἢ νύμφη του, ὅστις πολλὰ ἐλυπήθηκε καὶ παρεκάλεισε τὸν βασιλέα νὰ τοῦ κάμῃ τὴν χάριν ταύτην νὰ στείλῃ πρὸς τὴν κόρην γραφὴν ἀπὸ λόγου του, ἵσως τὸν ἀκούσῃ νὰ μὴ τελειωθῇ καλογραῖα, ἀλλὰ νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν πόλιν, νὰ κάμουν τὸν γάμον κατὰ τὴν συμφωνίαν τους. Διὰ νὰ μὴ λυπήσῃ λοιπὸν ὁ βασιλεὺς τὸν ἄρχοντα περισσότερον τὸν ἐπήκουσεν καὶ γράψας ἐπιστολὴν, ἔστειλεν αὐτὴν πρὸς τὴν ἀγίαν μετὰ ἄνθρωπον ἰδικόν του. Αὕτῃ δὲ ὡς τὴν ἀνέγνωσε καὶ ἶδε πῶς δὲν τὴν ἐσυμβούλευε κατὰ Θεὸν ἀντέγραψε καὶ αὕτῃ μοναχὴ τῆς γράμματος πρὸς αὐτὸν λέγουσα.

Βασιλεῦ πολυχρονημένε, τὴν πρέπουσαν προσκύνῃσιν ἀναμένω τῷ ὑψηλοτάτῳ κράτει σου ἐγὼ ἡ δούλη σου, Εὐπραξία. Ὅμως θαυμάζω τὴν σὴν εὐσέβειαν, πῶς συμβούλεύεις νὰ παραιτήσω τὸν Δεσπότην Χριστὸν νὰ λάβω ἀνδρὰ φθαρτὸν, σκοληκόβρωτος ὅπου σήμερον εἶναι, καὶ αὔριον ἀφανίζεται. Μὴ γένοιτο εἰς τὸν αἰῶνα, νὰ κάμω τοιαύτην παρανομίαν ἢ δούλη σου. Διὰ τοῦτο παρακαλῶ τὴν βασιλείαν σου, νὰ παραιτηθῇ ἀπὸ τοιαύτης ὑπόθεσιν. Ὅτι ἐγὼ ἐσυντάχθηκα τῷ Χριστῷ μου, καὶ νὰ τὸν ἀθετήσω εἶναι ἀδύνατον. Μόνον τοῦτο παρακαλῶ τὴν βασιλείαν σου, νὰ ἐνθυμηθῇς τὴν φιλίαν τῶν γονέων μου, νὰ γένῃς ἐπίτροπός μου, νὰ λάβῃς ὅσα πράγματα ἔχομεν αὐτοῦ νὰ διοικήσῃς κατὰ Θεόν, καὶ νὰ τὰ μοιράσῃς ὅλα ἐλεημοσύνην εἰς πένητας, εἰς χήρας καὶ ὀρφανὰ, εἰς ἐκκλησίαις

καὶ μοναστήρια. Τοὺς δούλους μας ὅλους ἐλευθέρωσον, καὶ δόσε τοὺς ἔξοδα νὰ πορεύωνται. Ὅσοι μᾶς χρεώσων ἔξω εἰς τὰ χωριὰ ἀπὸ τὴν κοίμησιν τοῦ πατρός μου ἕως τὴν σήμερον μὴ τοὺς γυρεύσῃς τίποτες ἀλλὰ χάρισέ τοὺς ὅλον τὸ χρέος καὶ εἴτε ἄλλο πρέπει νὰ γένῃ παρακαλῶ τὴν Βασιλείαν σου μὴν ἀμελήσῃς εἰς τοῦτο, ἐνθυμούμενος τὴν πολλὴν ἀγάπην τοῦ πατρός μου. Ἀλλὰ οἰκονόμησον τὰ τίποτές μας μετὰ τρόπον καλὸν καὶ θεάρεστον, διὰ νὰ ἐλαφρωθῶ καὶ ἐγώ, καὶ νὰ λυτρωθῶ ἀπὸ τὰς βιωπικὰς φροντίδας τῶν γηίνων πραγμάτων καὶ νὰ ἀξιωθῶ νὰ δουλεύσω γνησίως τῷ δεσπότη Χριστῷ μετὰ τὸν ὁποῖον συνετάχθηκα καὶ εἰς τὰς χεῖράς του παρεδόθηκα. Εὐξασθε ὑπερ τῆς δούλης σας, σύ τε καὶ ἡ φιλόχριστος Δέσποινα.

Αὐτὰ ἔγραψεν ἡ ἀγία καὶ σφραγίσασα τὸ γράμμα, τὸ ἔδωκε εἰς τὸν βασιλικὸν ἄνθρωπον. Ὁ δὲ βασιλεὺς ἀναγινώσκων αὐτὰ ἐδάκρυσε καὶ τῇ εὐχῇ δι' ὅλης του καρδίας. Ἐπειτα ὥρισε, καὶ ἐσυνάχθη ὅλη ἡ σύγκλητος καὶ ἀνεγνώσθη ἡ ἐπιστολὴ εἰς ἐπήκοον πάντων καὶ ὅλοι οἱ προσεστώτες ἔκατανύχθησαν, καὶ ἐδάκρυσαν λέγοντες.

Ὅντως κράτιστε βασιλεῦ, τέκνον εἶναι τοῦ Ἀντιγόνου καὶ Εὐπραξίας τὸ κοράσιον. Κατὰ ἀλήθειαν γένος καὶ αἷμα τῆς βασιλείας σου· καὶ καθὼς ἦταν εὐλαβεῖς καὶ θεοσεβεῖς οἱ γονεῖς, οὕτω καὶ τὸ τέκνον, καὶ ἀπὸ ρίζαν ἀγίαν ἐβγήκεν ὁ κλάδος ἅγιος. Ὅλοι γοῦν συμφώνως εὐχαρίστησαν καὶ ἐδόξασαν τὸν Θεὸν καὶ εὐχήθησαν τὴν ἀγίαν νὰ τῆς δώσῃ ὁ Κύριος τέλος ἀγαθόν.

Ἀλλὰ καὶ ὁ συγκλητικὸς ἐκεῖνος ὅταν ταῦτα ἤκουσεν πλέον δὲν ἀνέβαλε τίποτας περὶ τούτου. Ὁ δὲ βασιλεὺς καθὼς τὸν ἔγραψε ἡ ἀγία οὕτω ἔκαμε καὶ ὅλα ταῦτα εὐσεβῶς τε καὶ θεαρέστως τὰ οἰκονόμησεν. Ἐπειτα εἰς ὅλι-

γον καιρόν ἐτελεύτησε καὶ αὐτὸς εὐσεβῶς τε καὶ ἀγιώτατα. Ἡ δὲ ἁγία Εὐπραξία λυτρωθεῖσα πάσης φροντίδος καὶ μερίμνης βιωτικῆς, ἐδούλευεν ὀλοφύχως τῷ Κυρίῳ καὶ ἡγωνίζετο καθ' ἐκάστην κατὰ τοῦ δαίμονος. Ὑπηρετά ταῖς ἀδελφαῖς. Ἐφερνε ξύλα καὶ νερόν εἰς τὸ μαγειρεῖον. Ἐσάρωνε τὸ ἔδαφος καὶ ἔκαμνε πᾶσαν ἄλλην πρᾶξιν εὐτελεστέραν, χωρὶς ποσῶς νὰ ἐπαίρεται εἰς τὴν τῶν γονέων εὐγένειαν. Ἀλλὰ μάλιστα ὅσον ἐπερίσσευεν ὅλαις εἰς τὴν ἀξίαν τοῦ σώματος, τοσοῦτον ἐσπούδαζεν νὰ ταῖς νικήσῃ εἰς τὴν ἀρετὴν καὶ ψυχικὴν γενναιότητα, καὶ ἐξόχως μὲ τὴν ἀμετρον ταπεινώσιν, τὴν ὁποίαν μὴ ὑποφέρων ὁ ὑπερήφανος καὶ σχολιδὸς δράκων, ἀντεμάχετο καὶ αὐτὸς καὶ τὴν ἐπειράζεν εἰς τὸν ὕπνον τῆς μὲ φαντάσματα τῶν σαρκικῶν πράξεων. Εἶχον δὲ καὶ ταύτην τὴν καλὴν συνήθειαν εἰς τὴν μονὴν ἐκείνην αἱ πάνσεμναι, καὶ ὅταν ἤθελον ἐνυπνιασθῇ, καμμία ἀδελφὴ τὸ ἔλεγε τῆς Ἡγουμένης ἥτις ἔκαμνε προσευχὴν πρὸς τὸν Θεόν διὰ λόγου τῆς νὰ ἐμποδίσῃ τὸν δαίμονα, νὰ μὴ τὴν πειράξῃ, τὴν δὲ πειραχθεῖσαν ἐπρόστασε νὰ νηστεύῃ, καὶ νὰ κοπιᾷ περισσότερο. Κατὰ τὴν τάξιν ταύτην λοιπὸν ἐκανόνιζε καὶ τὴν Εὐπραξίαν ἡ Ἡγουμένη καὶ ἐπειδὴ ἡ ἁγία ἔτρωγε κάθε τρεῖς ἡμέρας μίαν φορὰν τῆς εἶπε νὰ τρώγῃ κάθε τέσσαρες.

Ἄλλην φορὰν πάλιν τὴν ἐπρόσταζε νὰ κουβαλίσῃ ἓνα σωρὸν πέτραις μεγάλαις ὅπου ἐκείτονταν εἰς μίαν γωνίαν τῆς μονῆς νὰ ταῖς μεταφέρῃ ὅπου ἦσαν τὸ πρότερον, διὰ νὰ βασανίσῃ τὴν σάρκα τῆς. Ἦτον δὲ τότε εἴκοσι χρονῶν καὶ εἶχε δύναμιν περισσὴν. Ἦτον δὲ καὶ ἐκ φύσεως ἀνδρεία, καὶ μεγάλη εἰς τὴν ἡλικίαν τοῦ σώματος, Ἀλλὰ καὶ εἰς ὅψιν ἦτον κατὰ πολλὰ ὠραία καὶ εὐπρεπὲς τοσοῦτον

ὅπου ἀπὸ τὴν θεωρίαν ἐφαίνετο πῶς ἦτον ἀπὸ αἷμα βασιλικόν. Ὅσαις φοραῖς οὖν ἤθελε πειραχθῇ εἰς τὸν ὕπνον τῆς τὸ ἔλεγε μιᾷς ἀδελφῆς Ἰουλιανῆς ὀνόματι, ἥτις ἦτον παραπολὺ ἐνάρετος, καὶ τὴν ἡγάπα πολλὰ, καὶ τὴν ἐβοήθει εἰς πᾶσαν ὑπηρεσίαν καὶ τὴν ἐσυμβούλευε κατὰ Θεὸν λέγουσα. Ὅσον ἡμπορεῖς Κυρία μου ἀγωνίζου τώρα εἰς τὴν νεότητά ὅπου δύνασαι, ὅτι εἰς τὸ γῆρας ἀχαμνίζομεν καὶ δὲν δυνάμεθα νὰ κκοπυθῶμεν. Λέγει τῆς δὲ ἡ Εὐπραξία.

Ζῇ Κύριος ὁ Θεὸς ἐὰν μοῦ δώσῃ ἡ Ἡγουμένη συγχώρησιν, θέλω νὰ νηστεύω ὅλην τὴν ἐβδομάδα, ἕως οὗ, Θεοῦ βοηθοῦντος, νὰ νικήσω τὸν πειράζοντα. Ἡ δὲ Ἰουλία ἀπεκρίνατο. Κατὰ ἀλήθειαν δὲν δύναται ἀλλήτῃς ἀπὸ ἡμᾶς νὰ βαστάξῃ τόσας ἡμέρας, μόνον ἡ προεστῶσα τὸ ἔκαμε καὶ ἐὰν δυνήθῃς νὰ κατορθώσῃς ὄντως μακαρία σὺ καὶ καλότυχος. Ἀπῆλθεν οὖν καὶ ἐπρόσπεσεν εἰς τὴν Ἡγουμένην νὰ τῆς δώσῃ εἰς τοῦτο συγχώρησιν. Ἡ δὲ εἶπεν αὐτῇ. Ἀγωνίζου τέκνον μου ὅσον δύνασαι, ἔχουσα τὸν Θεὸν συνεργόν καὶ βοηθόν κατὰ τοῦ ἀλάστορος. Ἀπὸ τότε γοῦν ἄρχισε νὰ νηστεύῃ ὅλην τὴν ἐβδομάδα. Πλὴν μήτε ἀπὸ τὴν ἀκολουθίαν ἔλειψε ποτὲ, μήτε ἀπὸ τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ἀδελφότητος.

Ὅθεν ὅλαις τοὺς ἐθαύμαζαν βλέπουνται τοὺς μεγάλους αὐτῆς ἀγῶνας καὶ τὰ ἡρωϊκὰ κατορθώματα. Ἐπειδὴ ποτὲ δὲν τὴν εἶδανε νὰ ἀναπαυθῇ καθημένην ἡμέραν ἢ νύκτα, οὐδὲ ποσῶς. Διότι καὶ τὴν ὀλίγην τροφὴν αὐτῆς ἱσταμένη τὴν ἔτρωγεν. Ὅλαις λοιπὸν τὴν ἀγαποῦσαν διὰ τὴν πολλὴν τῆς ταπεινώσιν καὶ τὴν εἶχανε ὥσπερ στήλην τῆς ἀρετῆς καὶ ὑπόδειγμα. Μόνον μία ἀπὸ τὴν ἀδελφότητα τῆς ἐφθόνησε, Γερμᾶνα ὀνόματι, ἥτις ἦτον ἀπὸ δουλικὸν γένος, καὶ

ἐταιρὴ δ' οὐδὲν τῆς ἐπερίσσευσεν, ἀπὸ συνεργίαν τοῦ δαίμονος, μὴ δυναμένη πλέον νὰ τὸν ἔχη κρυπτόν, τὸν ἐφηνέρωσε καὶ ἐξώθεν. Καὶ ἀπελθοῦσα εἰς τὸ μαγειρεῖον, ὅπου ὑπηρετεῖ ἡ ἄοκνος Εὐπραξία, εἶπεν αὐτῇ μετὰ θυμοῦ ἡ παγκράτιστος· Ἰδοὺ σὺ Εὐπραξία ἐπροθυμεύῃς νὰ νηστεύῃς ἀπὸ ταῖς ἄλλαις περισσότερον, καθὼς τὸ κάμνει ἡ Ἑγουμένη τάχατες· ἀμὴ ἐὰν εἴπῃ καὶ ἡμᾶς νὰ νηστεύωμεν οὕτω, πῶς νὰ πορευθῶμεν ὅπου δὲν δυνάμεθα; Ἡ δὲ ἀπεκρίνατο· Ἡ Καθηγουμένη κυρία μου δὲν ἀναγκάζει ποτὲ τινὰ νὰ νηστεύῃ ὑπὲρ τὴν δύναμιν.

Ἡ δὲ κακότροπος Γερμάννα ἀναγκαζομένη ὑπὸ τοῦ παλαιοῦ ὄφεως νὰ ξεράσῃ τὸ φαρμάκι τοῦ φθόνου τῆς ἀπεκρίθη· Φονεύτρια καὶ πάσης ἄλλης κακίας πεπληρωμένη, δὲν νηστεύῃς ἐσὺ μὲ ἐνθεὸν γνώμην, ἀλλὰ δι' ἀνθρωπαρέσκειαν, νὰ φανῇς ἀπὸ ταῖς ἄλλαις καλῆτερη, νὰ σὲ ψηφίσουν ἡγουμένην μετὰ τὸν τῆς προεστῶσης θάνατον. Ἀλλὰ ἐλπίζω νὰ μὴ τὸ ἀξιώθῃς πώποτε. Ἡ δὲ ἀπλὴ καὶ ἄδολος Εὐπραξία δὲν ἐταράχθη ποσῶς εἰς τὴν ἀδικον ταύτην συκοφαντίαν, ἀλλὰ ὡς γνησία τοῦ Κυρίου μαθήτρια (ὅστις εἶπε· «Μάθε ἀπ' ἐμοῦ ὅτι πρῶτος εἰμὶ καὶ ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ καὶ εὕριστη ἀνάπαυσιν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν»), ἔπεσε εἰς τὰ ποδάρια τῆς Γερμάννας λέγουσα.

Συγχώρησόν μοι δέσποινά μου διὰ τὸν Κύριον, ὅτι ἐσφαλα εἰς τὸν Θεόν καὶ εἰς τὴν ἀγιωσύνην σου. Τοῦτο μαθούσα ἡ Ἑγουμένη ἐσκαυδαλίσθη καὶ ἀφώρεσε τὴν Γερμάνναν ἀπὸ τὴν συνοδίαν τῶν ἀδελφῶν ἡμέρας λ'. ἡ δὲ Εὐπραξία ἐλυπήθη, καὶ τὴν ἐπαρεκάλεσε νὰ τὴν συγχωρήσῃ. Ἀλλὰ αὐτὴ δὲν ἠθέλησεν.

Ὅταν δὲ ἐφθασεν ἡ τριχοστὴ ἡμέρα ἐπροσχάλεσε τὴν Ἰουλίαν ἡ Εὐπραξία καὶ ταῖς ἄλλαις γερόντισσαις νὰ

μεσιτεύσουν νὰ λάβῃ ἡ Γερμάννα συγχώρησιν. Αἱ δὲ ὁπῆκουσαν. Τότες ἡ Ἑγουμένη φωνήσασα τὴν Γερμάνναν τῆς λέγει. Δὲν ἐφοβήθης τὸν Θεὸν τρισάθλιε καὶ ταλαίπωρε ἀμὴ ἐπεχειρίσθης τοιοῦτον ἔργον τοῦ δαίμονος νὰ ἐμποδίσῃς τὴν προθυμίαν τῆς κόρης, νὰ τὴν ὑβρίσῃς τοσοῦτον ἀναίσχυντα; καὶ ἂν αὐτὸ δὲν ἐσυλλογίσθης πῶς εἶναι ἀπὸ βασιλικὸν γένος καὶ λαμπρότατον καὶ ἐταπεινώθῃ τοσοῦτον διὰ τὸν Κύριον, καὶ ὑπηρετᾷ ἐσένα τὴν ἄτιμον, ὥσπερ νὰ ἦτον μία σου σκλάβη ἀγοραστὴ, καὶ σὺ ἀχάριστε ἀντὶ εὐχαριστίας τὴν ὑβρίσεις; Ταῦτα εἰπούσης, ἔπεσον πᾶσαι αἱ ἀδελφαὶ καὶ τὴν ἐσυγχώρησεν. Ἀλλ' ἐπειδὴ μὲ πολλοὺς τρόπους ἐπάσχιεν ὁ ἐχθρὸς νὰ ἐμποδίσῃ τὴν προθυμίαν τῆς ἁγίας καὶ δὲν ἠμπόρεσεν, ἔτριξε κατ' αὐτῆς τοὺς ὀδόντας καὶ περισσῶς ἐθυμῶνετο, μὴ παύοντας πολέμων αὐτὴν καὶ ἐπιβουλεύοντας. Ὅθεν ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν ἐκεῖ ὅπου ἠσύχαζεν ἡ ἁγία εἰς τὸ κελλίον τῆς μεταμορφωθείς εἰς ἀνθρώπον, ὁ μισάνθρωπος, ἐφάνηκεν ἔμπροσθεν αὐτῆς μετὰ πολλῆς φαντασίας καὶ τὴν πείραξιν τῆς ἔδωκεν, ὅπου δυνατὰ ἐταράχθηκεν.

Ὅθεν ποιήσασα τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ ἐξῆλθε τοῦ κελλίου, καὶ ἔστη εἰς προσευχὴν, τὸν Θεὸν θερμῶς ἱκετεύουσα, ἵνα διώξῃ ἀπ' αὐτῆς τὸν πειράζοντα, Ὡς δὲ ἐστέκετο ἱκανὴν ὥραν ἀκίνητος, τὸ ἀνήγγειλαν τῆς Ἑγουμένης τινὲς γερόντισσαις λέγουσαι. Ὡς ὅμοιοι ἡ ὑπόθεσις κυρία κατὰ τὸν ἀγῶνα ὅπου ἔκαμες, ὅταν ἦσουν νέα, βούλεται νὰ ἀγωνισθῇ καὶ ἡ Εὐπραξία.

Ὑπῆγεν ἡ Ἑγουμένη νὰ τὴν ἰδῇ καὶ τὴν εὐχέθηκε λέγουσα. Ὁ Θεὸς νὰ σὲ στερεώσῃ εἰς τὸν φόβον σου, καὶ νὰ σὲ δώσῃ ἕως τέλους ὑπομονήν. Ἀλλὰ καὶ ὅλαις ἡ ἀδελφαῖς τὴν εὐχουνταν καὶ τὴν ἐλυποῦνται εἰς τοιοῦ-

τὸν μέγα καὶ ὑπὲρ τὴν ἀνθρωπινὴν φύσιν ἀγώνισμα.
Ἐπέρασαν οὖν ἡμέραι τριάκοντα καὶ αὐτὴ ὁλονέναι
ἐστίκετο εἰς τὴν προσευχὴν, ὥσπερ μία κολῶνα ἀκίνητος.
Καὶ ὅλον τὸ κοινάδιον ἐθαυμάζονταν εἰς ἐκείνην τὴν
ἀγγελικὴν καὶ ὑπεράνθρωπον ἔκστασιν. Εἶπον δὲ τινὲς
πρὸς τὴν ἡγουμένην. Κατὰ ἀλήθειαν μήτερ μὲν ἡμέρας
θέλει νὰ σταθῇ καθὼς ἡ ἀγιωσύνη σου. Ἀφ' οὗ ἐπέρασαν
αἱ ἡμέραι τεσσαράκοντα, ἐστάθη ἀκόμη ἄλλας πέντε ἡ-
μέρας παράνω. Εἶτα ἀπόκαμε τελείως ἡ τοῦ σώματος
δύναμις ἀπὸ τὸ στάσιμον καὶ νηστεϊαν ἐκείνην τὴν ἁμι-
γον, ἔπεσε κατὰ γῆς ὡς ἀποθαμμένη καὶ ἀκίνητος. Ἡ δὲ
ἀδελφαὶς τὴν ἐσώκωσαν καὶ ἦτον τὸ κορμί της ὥσπερ κο-
μᾶτι ξύλον, καὶ μήτε χερί ἐδύνετο τινὰς νὰ λυγίσῃ οὐ-
τε ποδᾶρι.

Ἐφθασεν γοῦν ἡ Ἠγουμένη καὶ λέγει της. Ἐν τῷ ὀ-
νόματι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ νὰ φάγῃς ἐτοῦ-
το ὅπου σὲ δίδω, Ἐφαγεν οὖν ὀλίγην τροφὴν εἶτα τὴν
ἐπῆγαν βαστακτὴν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἀπὸ ὀλίγου
ὀλίγου ἐσθίουσα, Θεοῦ βοθεῖα, ἤλθε πάλιν εἰς τὴν προ-
τέραν της δύναμιν.

Ὅταν οὖν εἶδεν ὁ διάβολος τοσαύτην ὑπομονὴν καὶ
ἀνδρίαν της δὲν ἐπιχειρίσθη πλέον νὰ πειράξῃ μὲ φαντα-
σίαις καὶ λογισμοῖς, ἀλλὰ ἠβουλήθη νὰ τὴν φονεύσῃ τε-
λείως ὁ ἀλιτήριος διὰ νὰ μὴ θεωρῇ τοὺς ἀγῶνάς της.
Λοιπὸν, καθὼς ἐβγαζεν νερόν ἀπὸ ἑνα πηγαδὶ βαθύτατον,
τὴν ἐκρέμνισε καὶ ἔπεσε κατακέφαλα μὲ τὸ σταμνὶ καὶ
ἔδωκεν εἰς τὸν πάτον τοῦ πηγαδίου, κρᾶζουσα. Κύριος ὁ
Θεός, σῶσόν με. Τότες ἔδραμον αἱ ἀδελφαὶ καὶ τὴν ἐβγα-
λον ἀβλαβὴ μὲ τὴν θεῖαν βοήθειαν. Αὕτη δὲ ὅταν ἀνέβη
ἔκαμε τὸν σταυρόν της λέγουσα. Ζῇ ὁ Χριστός μου, διὰ

βολε νὰ μὴ μὲ νικήσῃς. Ἔως τὴν σήμερον ἔφερνα νερόν
μὲ ἓνα σταμνί· ἀμὴ νὰ τὸ φέρνω μὲ δύο ἀπὸ τώρα καὶ ἐμ-
προσθεν. Καὶ ἔτσι τὸ ἔκαμεν.

Ὁ δὲ δόλιος δὲν ἔπαυσε κατ' αὐτῆς τὴν κακίαν του
ἀλλὰ ἐνέδρευεν κατ' ἐκάστην καὶ μίαν φορὰν ἐκεῖ ὅπου
ἐσχιζε ξύλα καθὼς κατέβασε τὸ τσικούριον νὰ κτυπήσῃ
τὸ ξύλον, τὸ ἐμπόδισεν ὁ ἀνθρωποκτόνος καὶ ἐβάρυνε τὸ
ποδᾶρι της καὶ τόσον ἐκάθησε τὸ τσικούρι μέσα εἰς τὴν
σάρκα καὶ ἐχύθη αἷμα περισσόν, ὅπου ἔπεσε κατὰ γῆς
ἡ ἀγία καὶ ἐλιγοθύμησεν. Ἡ δὲ Ἰουλία νομίζουσα ὅτι ἀ-
πέθανεν, ἔκλατε φωνάζουσα, καὶ συναχθῆσαι πᾶσαι αἱ ἀ-
δελφαὶ τὴν ἐτριγύρισαν κλαίρουσαι. Ἡ δὲ Ἠγουμένη ἐπῆ-
ρεν ὀλίγον ὕδωρ καὶ τὴν ἐβράντισεν εἰς τὸ πρόσωπον.
Ἐπειτα ἔκαμε τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ εἰς αὐτὴν καὶ
τὴν ἐπῆρεν εἰς τὰς ἀγκάλας της.

Τότες ἀνοίξε τοὺς ὀφθαλμοὺς λέγουσα. Μὴ λυπᾶσαι
μήτέρ μου νὰ κλαίῃς δι' ἐμὲ ὅτι ζωντανὴ εἶμαι μὲ τὴν
θεῖαν βοήθειαν. Τότε ἡ Ἠγουμένη ηὔδατο ταῦτα. Κύριε
Ἰησοῦ Χριστέ ἰάτρευσον τὴν δούλην σου, ὅτι διὰ τὴν ἀ-
γάπην σου πάσχει. Ἐπειτα ἐτύλιξε τὸ ποδᾶρι της μὲ
πρίχινον ράσον καὶ τῆς εἶπε νὰ ὑπάγῃ νὰ ἀναπαυθῇ. Ἀμὴ
δὲν ἠθέλησε διὰ νὰ μὴ φανῇ πὼς ἐχθρός της τὴν ἐνίκη-
σε, καὶ εἶπε, ζῇ Κύριος ὁ Θεός μου δὲν πηγαίνω ἀπ' ἐδῶ
ἐὰν δὲν ἐπάρω αὐτὰ τὰ ξύλα εἰς χεῖράς μου. Λέγει της
ἡ Ἰουλία. Δὲν ἡμπορεῖς νὰ τὰ πάρῃς Κυρία μου. Μόνον
ἄρες τα νὰ τὰ πάρω ἐγὼ καὶ σὺ πήγαινε. Ἡ δὲ οὐκ ἠθέ-
λησεν, ἀλλὰ ἐγέμνησεν τὴν ἀγκάλην της καὶ ἀνέβαινε
εἰς τὴν σκάλαν.

Ὁ δὲ μισόκαλος δαίμων πάλιν ἐφρόνησε τὴν ἀνδρείαν
της καὶ ἀφοῦ ἀνέβη εἰς τὸν ὑψηλότερον βαθμὸν τῆς σκά-

λας, τὴν ἐκρήμνισεν καὶ ἔπεσε κάτω. Καὶ οὗτος ἐκάθισε κομματί ξύλον εἰς τὸν δεξιὸν ὀφθαλμόν της. Ἡ δὲ Ἰουλίᾳ τῆς εἶπε. Δὲν σοῦ ἔλεγα πῶς δὲν ἡμπορεῖς; Ἰδοὺ πῶς ἔπαθες κακὸν μεγαλύτερον. Λέγει τις ἡ ἁγία. Μὴ λυπησαιο μόνον ἔβγαλε τὸ ξύλον ᾗιδέξια.

Οὕτως ἡ Ἰουλίᾳ ποιήσασα, ἔτρεχεν αἷμα πολὺ. Ὅμως ἔφθασε πάλιν ὁ καλὸς ἱατρός ἡ ἱερά καὶ ἡ φιλότεχνος Ἡγουμένη καὶ ποιήσασα προσευχὴν, ἔβαλεν εἰς τὴν τομήν ἄλας καὶ ὀλίγον ἔλαιον· καὶ οὕτως ὁ πόνος της ἔπαυσεν. Ἀλλὰ πάλιν ἡ ἀδαμάντινος δὲν ἐπῆγε καὶ τότε νὰ ἀναπαυθῇ, μόνον ἐστέχετο καὶ ἔκαμνε πᾶσαν ὑπηρεσίαν καὶ πάλιν ἀπὸ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἀκολουθίαν ποσῶς δὲν ἔλειψεν.

Ταῦτα τὰ κατορθώματα τῆς ἁγίας βλέπων ὁ δόλιος, τὸ εἶχεν εἰς ἐντροπὴν καὶ ζημίαν του νὰ καταπατῇ καὶ νὰ νικᾷ μία κόρη τὰς πανουργίας του. Ὅθεν ἐσχέπτετο πάλιν ἐὰν δυνηθῇ νὰ τὴν θανατώσῃ· καὶ καθὼς ἀνέβησαν μετὰ τὴν Ἰουλίαν ἀπάνω εἰς ἓνα σπήτιον πολλὰ ὑψηλὸν καὶ τρίπατον τὴν ἐκρέμνισε πάλιν ἀπ' ἐκεῖ καὶ ἔπεσε κάτω. Τότες ἔδραμον ὅλαις καὶ ἐνόμισαν νὰ τὴν εὗρουν ἀποθαμένην.

Ἡ δὲ πολὺαθλος Εὐπραξία ἠγέρθη ἀβλαβῆς θεία χάριτι καὶ ὡς τὴν εἶδαν ἐξέστησαν. Ὅτι ἀπὸ τοσοῦτον ὕψος ἔπεσε καὶ δὲν ἔπαθε τίποτε. Ἀλλὴν φορὰν πάλιν ἐπιχειρήσθη καὶ ἄλλην ἐπιβουλήν ὁ ἄθλιος. Ἐβραζε τὰ λάχανα τῶν ἀδελφῶν ἡ Ὀσία, καὶ καθὼς ἐκατέβαζε τὸ χάλκωμα, τὴν ἐσυμπόδισε ὁ πολέμιος, καὶ πίπτουσα κάτω, ἐχύθη τὸ ζουμί, καὶ ὡς ἐκόχλαζεν, ἀπάνω εἰς τὸ ἀγγελικόν της πρόσωπον.

Ἡ δὲ καλὴ συμβοηθὸς Ἰουλίᾳ ταῦτα ἰδοῦσα ἔβγαλε

τὴν φωνήν καὶ πᾶσαι αἱ ἀδελφαὶ ἐσυνάχθησαν. Ἡ δὲ ἁγία ἠγέρθη ἀβλαβῆς, ὡ τοῦ θαύματος, καὶ λέγει τῆς Ἰουλίας. Τί ἔκαμες ἀδελφὴ καὶ ἐσύγχισες τὸ κοινόβιον; Ἡ δὲ Ἡγουμένη ὡς εἶδε πῶς δὲν ἐκάηκε ποσῶς, ἐκύτταζε τὸ χάλκωμα καὶ ἔβραζεν ἀκόμη ἐκεῖνο τὸ ζουμί, ὅπου ἔμεινεν. Ὅθεν ἐθαύμασε καθ' ἑαυτὴν καὶ λέγει τῆς ἁγίας. Δὲν σὲ ἐγγίσε τὸ ζουμί τῶν λαχάνων πούπετες; Ἡ δὲ ἀπεκρίνατο· Ζῇ Κύριος Δέσποινά μου ὅτι ὡς ὕδωρ ψυχρὸν μοὶ ἐφάνηκε. Λέγει τῆς ἡ Ἡγουμένη ὁ Κύριος νὰ σὲ διαφυλάξῃ τέκνον νὰ σὲ ἀξιώσῃ νὰ ἐργάζεσαι τὰς ἐντολάς του αἰέποτε.

Ταῦτα εἶπε καὶ συνάξασα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ταῖς γερόντισαῖς κατ' ἰδίαν λέγει πρὸς αὐτάς· Γινώσκετε ὅτι ἡ Εὐπραξία ἠξιώθη Θείου χαρίσματος, καὶ ἔκλυσιν ἀπὸ τῶν κινδύνων. Αἱ δὲ εἶπον· Ὅντως δούλη τοῦ Θεοῦ εἶναι, καὶ Αὐτὸς διαφυλάττει καὶ σκέπει τὴν. Ἀλλ' αὐτὰ μὲν ἐσυντύχαιναν θαυμάζουσαι τὴν περισσὴν εἰς αὐτὴν χάριν τοῦ Θεοῦ καὶ βοήθειαν. Ἡμεῖς δὲ νὰ εἰποῦμεν μίαν μεγάλην θαυματουργίαν, ὅπου ἐτέλεσε, καὶ ἀπὸ τοῦτο νὰ γνωρίζετε πόσῃ παρρησίᾳ εἶχε πρὸς Κύριον.

Ὅταν ἤθελεν ἀσθενήσῃ παιδίον εἰς τὸ χωρίον, ὅπου ἦτον ἐκεῖ πλησίον, τὸ ἔπερνε ἡ μητέρα του καὶ τὸ ἐπήγαγε εἰς τὸ Μοναστήριον. Ἡ δὲ Ἡγουμένη μετὰ τὰς λοιπὰς ἀδελφὰς ἔκαμναν κοινῶς πρὸς Κύριον δέξιν, καὶ ὁ Θεὸς παρευθὺς ἔδιδε τὴν ὑγίαν τους, εἴτι ἀσθενεῖαν καὶ ἂν εἶχασιν. Καλὰ τὴν συνήθειαν ταύτην ἐθέλασι φέροι καὶ ἂν εἶχασιν. Παιδίον παιδιόθεν δαιμονισμένην. Ὅστις εἶχε δαιμόνιον κατὰ πολλὰ χαλεπὸν καὶ ἄγριον, αὐτὸ ὅπου ὀνομάζουσι ἀρχοντικόν, καὶ ὅταν ἤθελε τὴν ταραξῇ, ἀφρίζει τὸ στόμα της, ἐσφύριζε μεγάλως, καὶ ἄλλα σχήματα ἔκα-

μεν φοβερὰ τοσοῦτον ὅπου δότις τὴν ἐβλῆσεν εἶχε θηλείαν καὶ φόβον πολύν. Διὰ τοῦτο τὴν εἶχασιν μὲ δασμὰ καὶ ἀλυσες δεδεμένην.

Πολλάκις οὖν ἡ Ἡγουμένη μὲ δλαῖς ταῖς ἀδελφαῖς ἔκαμαν πρὸς Θεὸν δι' αὐτὴν τὴν ἀθλίαν κοινὴν παρακάλεισιν καὶ δὲν τοὺς ἐπήκουσε· καὶ τοῦτο ἐγένετο οἰκονομικῶς καθὼς θέλομεν εἰπεῖ παρέμπροσθεν. Ἀπὸ τὴν πολλὴν λοιπὸν ἀγριότητα ὅπου εἶχεν ὁ δαίμων ἐκεῖνος δὲν ἐτόλμα νὰ πλησιάζῃ καμμία μοναχὴ, νὰ δώσῃ φαγίτις τὴν δαιμονισμένην. Ἀρὴ ἔβαναν εἰς ἓνα κάλαμον κομμάτι σχοινίου καὶ εἰς αὐτὰ ἔδεναν ἓνα πινάκι μὲ μαγέρευμα καὶ ψωμίον καὶ τῆς ἐδίδαν μακρόθεν.

Πολλάκις δὲ ἄρπαζε τὰ διδόμενα, καὶ τὰ ἐρρίπτε κατὰπάνω ἐκείνης ὅπου τὰ ἔφερνε· καὶ αὐτὴ μὲν ἡ ταλαίπωρος οὕτως ἐβασανίζετο ὑπὸ τοῦ ἀνημέρου ἐκείνου καὶ μιαινοῦ δαίμονος, ὁ δὲ φιλόανθρωπος καὶ προνοητὴς τῶν ὄλων Θεός, διὰ νὰ φανερωθῇ τῆς ἀγίας τὸ χάρισμα καὶ νὰ λυτρωθῇ ἡ ἀθλία ἐκείνη, τί ὠκονόμησε.

Μία γυνὴ εἶχε παιδίον ἀσθενούμενον ἕως ὀκτῶ χρόνων καὶ δὲν εἶχε μόνον μίαν ἀσθενείαν, ἀλλὰ τρεῖς. Διότι ἦτον βουβὸν, κωφὸν καὶ παράλυτον. Τοῦτο λαβοῦσα ἡ μήτηρ αὐτοῦ, καὶ ἀπελθοῦσα ἐκάθισεν ἐμπροσθεν εἰς τὴν θύραν τῆς μονῆς κλαίονσα καὶ παρακαλοῦσα τὴν θυρωρὸν νὰ εἰπῇ τὴν καθηγουμένην, νὰ κάμουν εἰς ἐκείνην τίποτα ἔλεος. Ὑπῆγεν οὖν ἡ πορτάρισα καὶ τὸ εἶπε τὴν Ἡγουμένην, ἥτις γνωρίζουσα ὅτι ἡ Εὐπραξία ἔλαβεν ἐξουσίαν κατὰ δαιμόνων, ἔστειλεν αὐτὴν εἰς τὴν πόρταν, νὰ φέρῃ τὸ ἀσθενήμενον παιδίον. Ἡ δὲ ἀπελθοῦσα καὶ ἰδοῦσα αὐτὸ ἐλυπήθη, καὶ ἀνεστέναξεν. Ἐπειτα ἔκαμε τὸ σημεῖον τοῦ τιμίου Σταυροῦ εἰς ἐκεῖνον λέγουσα. Ὁ Θεός

ὅπου σὲ ἐποίησε νὰ σὲ ἰατρεύσῃ. Ταῦτα εἰποῦσα τὸ ἐπῆρεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς, καὶ παρευθὺς (ὡ τῶν φοικτῶν θαυμασιῶν σου δέσποτα!) εὗρέθη τὸ παιδίον ὀλόγερον καὶ ἐφώναζε. Ἡ δὲ Ὀσία ἀπέθεσεν αὐτὸ, τὸ ὅποιον ἔδραμεν πρὸς τὴν πόρτα ἀναζητῶν τὴν μητέρα του. Τρέχει γοῶν ἡ θυρωρὸς ἔσωθεν καὶ τὸ ἀνήγγειλε τῆς προεστῆσης τὸ γεγονός. Ἦτις ἠρώτησε τὴν μητέρα τοῦ παιδίου, νὰ εἰπῇ κατὰ λεπτῶς τὴν ὑπόθεσιν, καὶ αὐτὴ μεθ' ὅρκου ἔλεγεν. Ὅτι ἕως τὴν ὥραν ἐκείνην δὲν ἐπεριπάτησε ποτὲ τὸ παιδίον, οὔτε ἐλάλησε. Μόνον ὥσάν τὸ ἐπῆρε ἡ Κυρία αὐτὴ εἰς τὰς χεῖράς τῆς, πάραυτα ἐσύντυχεν. Ἦτις τὸ ἔθεσεν κάτω θαυμάζουσα, καὶ αὐτὸ ἐσηκώθη καὶ ἦλθεν πρὸς με. Τότες εἶπεν ἡ Ἡγουμένη. Πορεύου δοξάζουσα καὶ εὐχαριστοῦσα τὸν Κύριον ὅπου σὲ εὐσπλαγχνίσθη καὶ τὸ ἰατρεύσεν. Ἡ δὲ ἀπῆλθε, τὴν θαυματουργίαν κηρύττουσα. Ἡ Ἡγουμένη εἶπε τῆς ἀγίας. Ἀπὸ τώρα καὶ ἐμπροσθεν ἔχε τὴν ἐννοίαν νὰ δίδῃς τῆς δαιμονισμένης τροφὴν εἰς δὲν φοβᾶσαι. Ἡ δὲ ἀπεκρίνατο. Μὲ τὴν εὐχὴν σου δέσποινά μου δὲν τὴν φοβοῦμαι. Ἐπῆρε γοῶν τὴν τροφὴν καὶ τῆς ὑπῆγε νὰ φάγῃ.

Αὕτη δὲ ἰδοῦσα τὴν Εὐπραξίαν, ἔτριξε τοὺς ὀδόντας καὶ ὥρμισε κατ' ἐπάνω τῆς. Ἡ δὲ ἀγία δὲν ἐφοβήθη ποσῶς, ἀλλὰ τὴν ἐσφίξε δυνατὰ εἰς τὰς χεῖράς τῆς λέγουσα. Ζῇ Κύριος ὅτι πέρνω τῆς Ἡγουμένης τὸ δικανίκιον, καὶ δέρνω σε τόσον δυνατὰ ὅπου νὰ μὴ μπορέσῃς νὰ βλάψῃς τινά, ἀλλὰ νὰ κείτεσαι ἄρρωστος. Ἡ δὲ ὡς εἶδε πῶς τὴν καταπονεῖ ἡ ἀγία ἡσύχασε. Τότε τῆς ἐκαλοῦσύντυχεν ἡ ἀγία λέγει τῆς.

Κάθισε, φάγε, καὶ μὴ κάμῃς πλέον ἀταξίαις. Ἡ δὲ καθήσασα ἔφαγεν. Ἀπὸ τότε γοῶν δὲν τῆς ἐδίδαν πλέον ἀπὸ

μακρὰν τὴν τροφήν, ἀλλὰ ἐπήγαινε ἡ ἀγία σιμὰ τῆς. Βλέπουσαι δὲ καὶ τοῦτο τὸ κατόρθωμα τῆς σεμνοτάτης κόρης αἱ ἀδελφαὶ ἐθαυμάζονταν καὶ τὴν εἶχαν εἰς περισσοτέραν εὐλάβειαν. Ἀλλὰ καὶ ὅταν ἤθελε ταραχθῇ ἡ ἀθλία ἐκείνη ὑπὸ τοῦ δαίμονος νὰ κάμνη ἀταξίας ἔργα, τῆς ἔλεγον. Ἡσύχασον ἀδελφὴ, ὅτι ἔρχεται καὶ σὲ δέρνει ἡ Εὐπραξία. Ἡ δὲ ἀκούσασα τὸ σεβάσμιον ὄνομα ἡσύχαζε πάραυτα.

Ἡ δὲ ἀθλία Γερμάνα, ἐπειδὴ εἶχε τὸ πάθος τῆς ζηλοφθονίας μέσα τῆς ἐγκάτοικον, τῆς ἐβαρυφαίνετο καὶ αὐτὸ, πῶς ἀπὸ ὅλαις ταῖς ἀδελφαῖς ὑπηρετᾷ τὴν δαιμονιζομένην ἡ Εὐπραξία. Ὅθεν λαβοῦσα τὸν ἄρτον ὑπῆγε πλησίον καὶ λέγει τῆς. Κάθησε ἀδελφὴ νὰ φάγῃς. Ἡ δὲ ἀγριωθείσα ἐπήδησεν ἐπάνω τῆς, καὶ κατέφαγε μὲ τοὺς ὀδόντας τὰς σάρκας τῆς. Ἐκραξάν οὖν αἱ ἀδελφαί, ἀμὴ δὲν ἐτόλμα νὰ πλησιάσῃ καμμία ἀπὸ τὸν φόβον τῆς νὰ λυτρώσῃ τὴν ἀθλίαν Γερμάναν ἀπὸ τὸν ἐκούσιον κίνδυνον. Μόνον ἡ ἄκακος καὶ ἄδολος Εὐπραξία ἔδραμεν, ὡς τὸ ἤκουσε καὶ τὴν ἐγλύτωσεν, ὅπου ἐκινδύνευε νὰ τὴν πνίξῃ. Τότε ἡ πάσχουσα ὡς εἶδε τὴν ἀγίαν ἡσύχασε. Τῇ δὲ ἐπαύριον ἔσχισε τὰ ῥοῦχά τῆς καὶ καθεζομένη ὀλόγυμνος ἔτρωγε κόπρον. Ἡ δὲ ἀγία ὡς εἶδε τοιαύτην ἀσχημὸσύνην, ἐδάκρυσεν, ἔχουσα γνώμην εὐσπλαγχνον καὶ φιλόφρονον.

Ἀφ' οὗ γοῦν τὴν ἐνδυσεν καὶ τῆς ἔδωκε τροφήν ὑπῆγεν εἰς τὸ κελλίον τὴν καὶ προσήχετο ὅλην τὴν ἡμέραν δι' αὐτὴν δακρύουσα. Ἀλλὰ καὶ ὅλην τὴν νύκτα ἔκαμνεν ἀγρυπνίαν δεομένη τῷ Θεῷ νὰ τὴν λυτρώσῃ ἀπὸ τὸν δαίμονα. Ἡ δὲ προσετώσα (ἐπειδὴ εἶχε τὸν Θεὸν ὅπου τῆς ἐφάνερωσε τὰ ἀπόκρυφα), τὸ ἐγνώρισε καὶ τὸ πρῶτὴ τὴν ἡ-

ρώτησε λέγουσα. Διατί τέκνον κρύπτεις ἀπὸ ἐμένα τὰς πράξεις σου; ἐὰν ἤθελες μοῦ τὸ εἶπῃς πῶς κάμνεις διὰ τὴν δαιμονιζομένην δέησιν, σοῦ ἤθελα βοηθήσῃ καὶ ἐγώ. Ἡ δὲ ἀπεκρίνατο. Συγχώρησόν μοι δέσποινα ὅτι ἐλυπήθηκά τὴν διατί τὴν εἶδα εἰς τοιαύτην ἐλεεινὴν κατάστασιν. Λέγει τῆς ἡ Ἡγουμένη. Γίνωσκε ὅτι ὁ Χριστὸς σοῦ ἔδωκε ἐξουσίαν κατὰ τοῦ δαίμονος, νὰ τὸν διώξῃς ἀπὸ τὴν πάσχουσαν. Ἀμὴ φυλάγου νὰ μὴ κενοδοξήσῃς καὶ πειραχθῇς ὑπὲρ αὐτοῦ.

Ἡ δὲ ἀγία ἔπεσε προύμυτα λέγουσα. Τί εἶμαι ἐγώ ἡ ἁμαρτωλὴ καὶ ἀκάθαρτος καὶ πάσης ἀσωτείας πεπληρωμένη, νὰ ἐβγάλω τοιοῦτον δαιμόνιον; Λέγει τῆς ἡ Ἡγουμένη. Γίνωσκε τέκνον, ὅτι ὁ Θεὸς ὠκονόμησε νὰ μείνῃ καὶ αὐτὴ ἀνιάτρευτος ἕως τῶρα, διὰ νὰ πληροφορηθῇ πῶς ἔλαβες χάριν παρὰ Θεοῦ. Ταῦτα ἡ Εὐπραξία ἀκούσασα ἐπειδὴ δὲν ἠμπόρει νὰ κάμῃ παρακοήν, ἔκαμε τῆς προεσώσης μετάνοιαν, ἔπειτα ὑπῆγεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἔπεσε προύμυτα εἰς τὴν γῆν, παρακαλοῦσα καὶ θερμῶς δεομένη νὰ τὴν βοηθήσῃ ὁ Θεὸς εἰς τοῦτο τὸ ἔργον.

Μετὰ δὲ τὴν προσευχὴν ὑπῆγεν εἰς τὴν δαιμονισμένην καὶ λέγει τῆς. Ὁ Κύριός μου Ἰησοῦς Χριστὸς νὰ σὲ ἰατρεύσῃ, καὶ μὲ τὸν λόγον ἔκαμε καὶ τὸν τύπον τοῦ τιμίου Σταυροῦ εἰς τὴν πάσχουσαν. Τότε τὸ δαιμόνιον ἔκραξε δυνατὰ εἰς ἐπήκοον πάντων. Ὡ τὴν κακὴν γυναῖκα τόσους χρόνους ἔχω ὅπου κατοικῶ, καὶ τινὰς δὲν ἠδυνάθη νὰ μὲ βγάλῃ καὶ τώρα βούλεται νὰ μὲ διώξῃ αὐτὴ ἡ ἀσωτος καὶ ἀκάθαρτος. Λέγει ἡ ἀγία. Δὲν εἶμαι ἐγώ ὅπου σὲ διώκω, ἀλλ' ὁ Κύριός μου Ἰησοῦς Χριστὸς ὁ νυμφίός μου. Τὸ δὲ δαιμόνιον ἀπεκρίνατο. Δὲν ἐβγαίνω ἀκάθαρτε, ὅτι δὲν ἔχεις ἐξουσίαν νὰ μὲ διώξῃς. Καὶ ἡ ἀγία. Δὲν σὲ ἐβγαίνω

ἐγώ, ἀλλὰ ὁ Χριστός μου. Φεῦγε γοῦν καὶ ἀναχώρησον ἀπὸ τοῦ πλάσματος τοῦ Θεοῦ. Εἶδε μὴ λαμβάνω τὴν ράβδον τῆς προσεώσεως, καὶ μασιγῶν σε.

Ἐπεὶ οὖν ἐπέρασεν ὥρα πολλή καὶ ἐφιλονεῖα τὸ δαιμόνιον, ἐπίασε τὴν ράβδον ἡ ἁγία τῆς Ἡγουμένης καὶ τὴν ἐκτύπησε καὶ τῆς ἔδωκε καὶ ῥάπισμά λέγουσα. Φύγε ἀπὸ τοῦ πλάσματος τοῦ Θεοῦ πνεῦμα ἀκάθαρτον. Λέγει ὁ δαίμων. Δὲν ἐβγαίνω· μόνον μὴ βασανίζεσαι ἀκαιρα. Ὁ-
λαι οὖν ἡ μοναχαῖς ἐστέκουνταν μακρόθεν, καὶ καρμῖα δὲν ἐτόλμα νὰ πλησιάσῃ.

Τέλος, ἐπειδὴ εἶδεν ἡ ἁγία ὅτι δὲν ὑπακούει ὁ δαίμων νὰ ἐβγῇ μᾶλλον ἐσκληρύνετο, ὕψωσε πρὸς οὐρανὸν τὰς χεῖρας καὶ ὀμματα λέγουσα· Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ἐπάκουσόν μου τῇ ὥρᾳ ταύτῃ, καὶ μὴ με ἀφήσῃς τὴν δούλην σου νὰ κατασχυνθῶ μηδὲ νὰ με νικήσῃ τὸ ἀκάθαρτον τοῦτο δαιμόνιον.

Ταῦτα τῆς ἁγίας προσευξαμένης μετὰ δακρύων καὶ πίστεως, ἐτάραξε δυνατὰ ὁ δαίμων τὴν πάσχουσαν, ἄφριξε τὸ στόμα καὶ ἐτρίξε τοὺς ὀδόντας. Εἶτα μεγάλως φωνάξας, ἐξῆλθεν ὁ ἀλιτῆριος καὶ αἱ μὲν ἀδελφαὶ ἰδοῦσαι τὸ θαυματουργήμα, ἐδόξασαν καὶ εὐχαρίστησαν τὸν Θεόν, ὅπου δίδει τὴν χάριν καὶ δύναμιν ἐκείνων ὅπου φυλάττουν τὰς ἐντολάς του. Ἡ δὲ ἁγία ἔλυσσε τὴν χιτοῖνάν της καὶ τὴν ἐνδύσεν. Ἐπειτα ὑπῆγαν ὅλαις εἰς τὸν ναὸν καὶ ἔδωκαν δόξαν εἰς τὸν Θεόν καὶ εὐχαριστίαν τὴν πρέπουσαν. Πλὴν ἡ θαυματουργὸς Εὐπραξία ἀπὸ τότε πλέον περισσότερον ἐταπεινόνετο καὶ ἀγρύπνια τὴν νύκτα, καὶ τὴν ἐβδόμαδα πᾶσαν ἐνήστευεν. Ἀλλὰ καὶ τὴν ὑπηρεσίαν τῆς μονῆς ἐτέλει ἀόκνως καὶ πρόθυμα.

Εἰς ὀλίγον καιρὸν εἶδεν ἡ θεοφώτιστος Ἡγουμένη ὁ-

πτασίαν ἐξαίσιον ἐν ὁράματι. Ὅθεν ἐλυπήθη περίσσα καὶ ἔκλαιε. Πλὴν δὲν ἐφάνέρωσε τινὸς τὴν αἰτίαν τῆς θλίψεως. Αἱ δὲ Μοναχαὶ τὴν ἠρώτησαν λέγουσαι. Παρακαλοῦμέν σε Κυρία νὰ μᾶς εἰπῇς τί ἔχεις τόσας ἡμέρας καὶ θλίβεσαι. Ἡ δὲ ἀπεκρίνατο. Μὴ με ἀναγκάσητε νὰ σᾶς φανερώσω τὰ ὁραθέντα, ἕως τὴν αὔριον. Αἱ δὲ εἶπον. Ζῇ Κύριος, πολλὰ δι' αὐτὸν λυπούμεσθαι, καὶ ἐὰν δὲν μᾶς τὸ εἰπῇς τῶρα δὲν ὑποφέρομεν. Τότες εἶπεν ἡ Ἡγουμένη. Ἐγὼ δὲν ἤθελα νὰ σᾶς φανερώσω τὸ αἴτιον διὰ νὰ μὴ σᾶς λυπήσω χειρότερα. Ἀλλ' ἐπειδὴ με βιάζεστε, νὰ σᾶς εἰπῶ. Γινώσκετε ὅτι αὔριον μέλλει νὰ χωρισθῇ ἡ Εὐπραξία ἀπὸ λόγου μας. Ὅτι ὁ ἀθάνατος βασιλεὺς τὴν ἐκάλεσε. Πλὴν μὴ τολμήσῃ νὰ τῆς εἰπῇς τινὰς τίποτες. Ταῦτα ὡς ἤκουσαν ἡ γερόντισαις ἔκαμαν θρῆνον πολὺν καὶ σύγχυσιν.

Μία δὲ ἀπὸ τῆς νεώτεραις ἀδελφαῖς ἀκούσασα τὸν θρῆνον ἐδραμεν εἰς τὸν φούρνον καὶ εὐρίσκουσα τὴν Εὐπραξίαν ὅπου ἐφηνεν ψωμί μετὰ τὴν Ἰουλίαν, εἶπεν αὐτῇ. Γίνωσκε, Κυρία μου, ὅτι πολλὴν σύγχυσιν καὶ θρῆνον μέγαν κάμνουν αἱ γερόντισαις δι' ἐσέ, ἀμὴ δὲν ἤξεύρω τὸ αἶτιον. Τότες τῆς εἶπεν ἡ Ἰουλία. Μήπως καὶ ἔμαθες τίποτα λόγον ἡ Ἡγουμένη ὅτι ὁ ἀρράβωνιαστικός σου κατέπαισε τὸν βασιλέα καὶ ἐπρόσταξε νὰ σὲ πάρουν δυναστὶ ὡς καὶ διὰ τοῦτο κάμνουν τὴν σύγχυσιν. Λέγει τῆς ἡ ἁγία Ζῇ Κύριος ὁ Θεός ἀδελφὴ μου ὅτι ἐὰν ἐνωθῶσιν ὅλαις ἡ βασιλίαις δὲν θέλουν με καταπεῖσῃ νὰ ἀθετήσω τὸν οὐράνιον νυμφίον μου. Πλὴν δέομαί σου ὑπαγε νὰ μάθῃς περὶ τούτου τὸ βέβαιον ὅτι ἀκούσασά τοῦτον τὸν λόγον ἡ ψυχὴ μου δυνατὰ ἐταράχθηκεν.

Ἐπῆγεν οὖν ἡ Ἰουλία καὶ σταῖσα ἔξω τῆς θύρας τοῦ

ναού, ἀκούει τὴν ἡγουμένην καὶ διηγέιτο τὴν ὁπτασίαν, τοιαῦτα λέγουσα. Ἐφάνη μου ποῦ ἦλθας· δύο λευκοφόροι καὶ ὠραιότατοι, λέγοντες ὅτι ὁ βασιλεὺς ἤθελε τὴν Εὐπραξίαν. Καὶ λαβόντες αὐτὴν ὑπῆγα καὶ ἐγὼ συνοδία τῆς καὶ ὅταν ἐφθάσαμεν εἰς κάποιον τόπον πολλὰ φωτεινὸν εἶδα φοβερά μυστήρια καὶ ἐξαίσια.

Εἶδα λαμπρότητα καὶ δόξαν ἀνεκδιήγητον, παλάτιον οὐράνιον, καὶ κατοικίαν ἀχειροποίητον καὶ ἐγὼ μὲν δὲν ἐφθασα νὰ ὑπάγω ἕως ἐκεῖ, τὴν δὲ Εὐπραξίαν ἐπήρασιν. Ἦτις προσεκίνησε τὸν ἀθάνατον βασιλέα τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ ἐφίλησε τοὺς ἀχράντους πόδας του. Ἐκεῖ εἶδον μυριάδας ἀγγέλων καὶ πλήθη ἁγίων ἀναρίθμητα. Τότες ἦλθεν καὶ ἡ πανάχραντος μήτηρ τοῦ Κυρίου, ἡ δέσποινα Θεοτόκος, ἣτις ἐπήρε τὴν Εὐπραξίαν καὶ τῆς ἔδειχνεν ἐκεῖνα τὰ οὐράνια παλάτια καὶ φωτεινὰς κατοικίας ὅπου τῆς ἐχάρισεν ὁ Θεός, νὰ ἀναπαύεται πάντοτε.

Ἐδειξέ τὴν καὶ τὸν ἄφθαρτον ἐκείνον καὶ ἀμαράντινον στέφανον, ὅπου ἐστέκετο ἐτοιμος διὰ λόγου τῆς. Ἐπειτα ἤκουσα φωνὴν ταῦτα λέγουσαν. Εὐπραξία, ἐτοῦτος εἶναι ὁ μισθὸς τῶν σῶν ἀγώνων καὶ ἡ ἀνάπαυσις. Τὸ λοιπὸν σύρε τώρα ὀπίσω καὶ μετὰ δέκα ἡμέρας νὰ ἔλθῃς νὰ κληρονομήσῃς ἐτοῦτα ὅλα τὰ ἀγαθὰ εἰς αἰῶνα αἰῶνος νὰ ἀγάλλεσαι ἀτελεύτητα. Εἶναι σήμερον ἑννέα ἡμέρας ὅπου εἶδα τὴν ὁπτασίαν ταύτην ἐγὼ ἡ ἀνάξιος. Ὡστε λοιπὸν αὐριον εἶναι ἡ τελευταία τῆς Εὐπραξίας μας.

Ὡς ἤκουσε ταῦτα ἡ Ἰουλία ἔδραμεν εἰς τὴν ἁγίαν πικρῶς ὀλολύζουσα, εἶπεν αὐτῇ. Ὁρκίζω σε εἰς τὸν Θεόν νὰ μὲ εἴπῃς τί ἔμαθες διὰ λόγου μου καὶ λυπησῇ τόσον. Ἡ δὲ ἀπεκρίνατο. Πῶς θέλεις Κυρία μου καὶ ἀδελφὴ γλυ-

κυτάτῃ νὰ μὴ κλαίω, ὅπου αὐριον μέλλει νὰ χωρισθῶμεν ἀπ' ἀλλήλων μας, ἐπειδὴ ὡς ἤκουσα ἦλθεν ἡ ὥρα τῆς σῆς τελειώσεως. Τοῦτο ἀκούσασα ἡ ἁγία ὅλη ἐτρόμαξε.

Διελύθησαν τὰ μέλη τῆς καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν γῆν ὀλιγοψυχήσασα. Τοῦτο δὲ ὅπου ἔπαθε δὲν ἦτο διὰ τὸν φόβον τοῦ θανάτου, ἀλλὰ διὰ πολλὴν αὐτῆς ταπεινοφροσύνην. Ἐπειδὴ καθ' ἐκάστην ἐκαρτέρει τὸν θάνατον. Πλὴν νομίζουσα πῶς ἦτον ἀπὸ ὀλαῖς ἀμαρτωλότερη καὶ δὲν εἶχεν καμμίαν καλοσύνην ἀπάνω τῆς, διὰ τοῦτο ἐλυπεῖτο, θάβουσα εἰς τὸν νοῦν τῆς πῶς ἐχρειάζετο ἀκόμη καιρὸν νὰ διορθωθῇ καθὼς πρέπει· καὶ ὅτι οὕτως ἔχει ἡ ἀλήθεια ἀπὸ τὰ λόγια τῆς, ἐδῶ παρακάτω θὰ τὸ γνωρίσετε.

Ὅταν συνῆλθεν ὀλίγον ὑπῆγεν εἰς τόπον ἀπόκρυφον καὶ πίπτουσα πρὸς μὲν εἰς τὴν γῆν, ἐβόα μετὰ δακρύων λέγουσα. Διατί δέσποινα μὲ ἐσυγχάθης τὴν ξένην καὶ ὀρφανήν; Διατί μὲ ἐπεριφρόνησες τὴν δούλην σου τὴν αἰχμάλωτον; Τώρα εἶναι ὁ καιρὸς νὰ ἀγωνισθῶ καὶ νὰ πολεμήσω τὸν δαίμονα, καὶ θέλεις νὰ λάβῃς τὴν ψυχὴν μου; Εὐσπλαγχνίσθητί μοι τῇ ἀμαρτωλῇ, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, καὶ ἄφησέ με ἀκόμη καὶ ἕνα χρόνον νὰ κλαύσω τὰς ἀμαρτίας μου, διότι εἶμαι πάσης ἀγαθοεργίας καὶ ἀρετῆς ἔρημος. Λοιπὸν κάμε με τὴν χάριν ταύτην καὶ δώρησαί μοι νὰ κάμω ὀλίγον καρπὸν μετανοίας, ἵνα εὕρω ἑλεος εἰς τὴν ψυχὴν ἡ ταλαίπωρος. Ὅτι εἰς τὸν ἄδην δὲν εἶναι ἐξομολόγησις ἢ διόρθωσις, οὐδὲ μετάνοια ἐνεργεῖ μετὰ θάνατον. Ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὡς τὴν συχὴν ἐκείνην τὴν ἀχαρπὸν ὅπου λέγει τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον. Αὐτὰ καὶ περισσότερα μὲ πόνον καρδίας καὶ δάκρυα ἀμετρα ἔλεγεν ἡ ἁγία, τὰ ὅποια καὶ ἔμαθε ἡ Καθηγουμένη ἀπόμειναν ἀδελφῇ ὅπου

ἔτυχε, καὶ τῆς ἤκουσε· ἥτις ἐπρόσταξε νὰ τὴν φέρουν ἐκεῖ καὶ λέγει τῆς. Τί ἔχεις Κυρία μου καὶ κλαίεις τοσοῦτον ἀπαρηγόρητα; Ἡ δὲ ἀπεκρίνατο. Κλαίω μητέρα μου ὅτι ἐγνώρισες τὸν θάνατόν μου καὶ δὲν μοῦ τὸ εἶπες καὶ νῦν τῶρα εἰς τὸ τέλος νὰ θρηνήσω τὰς ἁμαρτίας μου, ὅπου εἰμαι πάσης ἀγαθοεργίας γυμνή, καὶ ἔρημος. Ταῦτα εἰποῦσα ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας τῆς λέγουσα· Ἐλέησόν με Δέσποινά μου καὶ παρακάλεσον τὸν Θεὸν νὰ με ἀφήσῃ τοῦτον τὸν χρόνον, ὅτι εἶμαι ἀνέτοιμος, καὶ φοβοῦμαι μήπως καὶ κολασθῶ ἢ ταλαίπωρος. Λέγει τῆς ἡ Ἑγουμένη. Ζῇ Κύριος τέκνον μου, ὡς ἐγνώρισα, εἰς δόξαν πολλήν καὶ ἀπόλαυσιν ἄρρητον, θέλει νὰ ἀναπαύσῃ τὴν ψυχὴν σου ὁ Κύριος καὶ σοῦ ἔχει ἡτοιμασμένον παλάτιον οὐράνιον νύμφων ἀφθαρτον καὶ στέφανον ἁμαράντινον καὶ οὕτω τῆς εἶπε τὴν ὁπτασίαν ὡς ἄνωθεν, καὶ εἰς τὸ τέλος τὴν ἐπαρεκάλεσε λέγουσα.

Ἐνθυμοῦ καὶ ἐμὲ φιλότατη θυγάτηρ μου ὅταν εὐφραίνεσαι εἰς τὴν οὐράνιον δόξαν ἐκείνην τὴν ἀνεκλάλητον, νὰ παρακαλῇς τὸν νύμφιον σου καὶ τὴν ἀειπάρθενον αὐτοῦ μητέρα νὰ καταξιώσουν καὶ ἐμὲ τὴν πνευματικὴν μητέρα σου νὰ ἔλθω εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον τὸν πανευφρόδουνον νὰ συναγαλλώμεσθαι πάντοτε. Ταῦτα λέγουσα ἐπίασε θερμασία τὴν Εὐπραξίαν, καὶ ὅσον ἐπήγαινε ἡ ὥρα τὴν ἐκλεόναζεν.

Τότες τὴν ἐπῆγαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ τὴν ἔθεσαν καὶ τὸ βράδυ ὅταν ἦλθεν ἡ ὥρα τοῦ γεύματος, αἱ μὲν ἄλλαι κατὰ τὴν πρόσταξιν τῆς Ἑγουμένης ἐφάγασιν, αὕτη δὲ ἔμεινε μετὰ τὴν Ἰουλίαν, καὶ ἐκύταξαν τὴν ἁγίαν ἕως τὴν ὥραν ὀρθρου καὶ τῆς ἔλεγεν ἡ Ἰουλία ἐνθυμήσου Κυρία μου τὴν πολλὴν ἀγάπην, ὅπου ἦτον ἀνάμεσόν

σας, καὶ καθὼς εἴμεσθαι ἐδῶ ἡγαπημέναις καὶ ἀχώρισταις, οὕτω παρακάλεσον τὸν δεσπότην Χριστὸν καὶ νύμφιον μου, νὰ πάρῃ καὶ ἐμένα νὰ εἴμεσθαι καὶ ἐκεῖ ἀντάμα ἀείποτε. Γινώσκεις πόσον σοῦ ἐβοήθησα εἰς τὰ πνευματικὰ καὶ ὅσον ἐδυνάμουν, με λόγον καὶ ἔργον καὶ σὲ ἐπαρκύνουν εἰς τὴν ἀρετὴν καὶ ἐσυγαγωνίζομαι.

Μετὰ ταῦτα, ὡς εἶδεν ἡ Ἑγουμένη ὅτι πλησιάζει ἡ ὥρα τῆς τελειώσεως τῆς ἀγίας, προστάσει καὶ ἦλθαν δούλαις ἡ ἀδελφαῖς νὰ λάβουν τὴν συγχώρησιν καὶ τὴν ἀπεχαιρέτισαν κλαίονσαι· ὕστερον ἦλθε καὶ ἡ πρώτη δαιμονιζομένη, ὅπου τὴν ἰάτρευσε ἡ ἁγία, καὶ μετὰ δακρύων καὶ ὀδυρῶν καταφιλοῦσα τὰς χεῖράς τῆς ἔλεγε. Ταῦτα τὰ ἅγια χέρια ὑπηρετήσαν πολλάκις ἐμὲ τὴν ἀνάξιαν καὶ τάλαιναν. Διὰ τῶν πανσέπτων τούτων χειρῶν ἐδιώχθη ἀπ' ἐμοῦ τὸ σκληρὸν δαιμόνιον· Ἡ δὲ Εὐπραξία ἐπειδὴ ἐβάρυνε παραπολὺ δὲν ἐδύνατο νὰ συντύχῃ τίποτες. Τότε λέγει ἡ Ἑγουμένη· Δὲν λυπᾶσαι τέκνον μου τὴν ἀδελφὴν νὰ τὴν παρηγορήσῃς ὅπου κλαίει καὶ θλίβεται διὰ λόγου σου; Τότες μόλις ἐγύρισε καὶ τὴν ἐκύταξε λέγουσα. Τί κλαίεις ἀδελφὴ καὶ μοῦ δίδεις ἐνόχλησιν; Ἄφες με νὰ ἀναπαυθῶ ὅτι ἡ ὥρα ἐκόντεψε. Πλὴν τὸν Θεὸν φοβοῦ, καὶ αὐτὸς σὲ θέλει διαφυλάξει. Ταῦτα εἰποῦσα ἐστρεψε πρὸς τὴν Ἑγουμένην τὸ βλέμμα, καὶ λέγει τῆς.

Εὖξαι ὑπὲρ ἐμοῦ, μητέρα, ὅτι πολὺν ἀγῶνα ἔχει ἡ ψυχὴ μου. Ἐσηκώθη γοῦν ἡ Ἑγουμένη καὶ ἠῤῥατο. Καὶ ὅταν αἱ ἀδελφαὶ εἶπον τὸ ἀμήν. Παρέδωκε τὴν ἁγίαν αὐτῆς ψυχὴν εἰς χεῖρας Θεοῦ, ζήσασα χρόνους τριάκοντα. Αἱ δὲ ἀδελφαὶ πᾶσαι μετὰ τιμῆς μεγάλης ἔθαψαν τὸ τίμιον αὐτῆς καὶ πάνσεπτον λείψανον εἰς τὸν τάφον ὅπου ἔβαλαν τὴν μητέρα τῆς, δοξάζουσαι μεγάλως καὶ εὐχαριστοῦσαι

τὸν Κύριον ὅπου τὰς ἡξίωσεν νὰ τοῦ στείλουν ἐπαινετὸν δῶρον, τοιαύτην ψυχὴν ἐνάρετον.

Ἡ δὲ Ἰουλία μετὰ τὴν ταφὴν τοῦ λειψάνου, δὲν ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὸν τάφον, ἀλλὰ ἔμεινε τρεῖς ἡμέρας κλαίουσα, διότι εἶχον πολλὴν ἀγάπην ἀλλήλους τους ὡς ἀνωθεν εἴρηται. Ἀλλὰ καὶ τὰ γράμματα αὐτὴ ἐδίδαξε τὴν ἀγίαν. Αὐτὴ τῆς ἐρμήνευε καὶ τὴν ἐκαθοδήγα πῶς νὰ ἀγωνίζεται.

Ὅθεν καὶ τὸν μισθὸν τοῦ κόπου τῆς δὲν ἀπώλεσεν ἀλλὰ τὸν ἔλαβε παρὰ τοῦ φιλανθρώπου Θεοῦ πολυπλάσιον. Καθιζομένης γὰρ εἰς τὸ μνημεῖον τῆς ἀγίας, τῇ τετάρτῃ ἡμέρᾳ τὴν ἐπληροφόρησεν ὁ Θεὸς, ὅτι διὰ πρεσβειῶν τῆς Εὐπραξίας θέλει νὰ ἀναπαύσῃ αὐτῆς τὴν ψυχὴν μετ' ἐκείνης. Ἀπῆλθεν οὖν εἰς τῆς Ἡγουμένην μετ' ἀγαλλιάσεως λέγουσα. Εὖξαι ὑπὲρ ἐμοῦ Δέσποινα ὅτι ἡ Εὐπραξία ἐδεήθη τοῦ Θεοῦ νὰ μὲ πάρῃ, καὶ τῆς ἐπήκουσεν. Ὅθεν ὑπάγω νὰ συνδοξάζω μετ' αὐτῆς τὸν δεσπότην μας.

Ταῦτα εἰπούσα ἡ Ἰουλία καὶ λαβοῦσα ἀπὸ ὅλας τὰς ἀδελφὰς συγχώρησιν, τῇ ἐ. ἡμέρᾳ ἐκοιμήθη καὶ τὴν ἐνταφίασαν μετὰ τῆς Εὐπραξίας. Μετὰ δὲ ἡμέρας λ'. ἐφάνερωσεν ὁ Θεὸς τῆς ἡγουμένης τὴν κοίμησιν. Ὅθεν συγκαλέσασα ὅλαις ταῖς μοναχαῖς εἶπεν αὐταῖς. Ἐρευνήσατε νὰ ψηφίσετε ἡγουμένην ὁποίαν θέλετε. Ὅτι ἐμὲ ὁ Κύριος ἐπροσχάλεσεν διὰ πρεσβειῶν τῆς Εὐπραξίας καὶ μέλλω νὰ τελειωθῶ τώρα σύντομα. Λέγω σας καὶ τοῦτο, Ὅτι ἡ Ἰουλία ἐκληρονόμησεν ὁμοίαν δόξαν μετὰ τῆς Εὐπραξίας Ὅθεν ἐπιθυμῶ καὶ ἐγὼ νὰ ὑπάγω νὰ συνευφραίνωμαι μετ' αὐτῶν εἰς ἐκεῖνον τὸν ἀφθαρτον νυμφῶνα καὶ ἀφραστον ἀγαλλίασιν.

Ταῦτα ἀκούσασαι αἱ ἀδελφαί, ἐπρόκριναν μίαν γερόν-

τισαν ὀνόματι Θεογνίαν, τὴν ὁποίαν ἡ Ἡγουμένη ἐνούθετησεν λέγουσα. Ἴδου Κυρία Θεογνία, ὅλαι αἱ μοναχαὶ σὲ ἐδιάλεξαν νὰ δεχθῆς τὴν προστασίαν αὐτῶν. Λοιπὸν γινώσκεις κατὰ τὰς τάξεις τοῦ μοναστηρίου καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀκολουθίας πᾶσαν κατάστασιν, καὶ πρόσεχε ἀκριβῶς νὰ τὰς φυλάγῃς ἀπαρασάλευτα.

Ἐξόχως δὲ σὲ ὀρκίζω κατὰ τῆς ὁμοουσίου Τριάδος νὰ μὴ φροντίσης ποτὲ διὰ τὸ μοναστήριον οὔτε χρήματα οὔτε κτήματα, διὰ νὰ μὴ δοθῇ ὁ νοῦς σας εἰς τὰς γηίνας καὶ ψυχοβλαβεῖς φροντίδας, καὶ ζημειωθῇτε τὰ αἰώνια ἀγαθὰ διὰ ταῦτα τὰ πρόσκαιρα. Οὕτως εἰπούσα εἰς τὴν Ἡγουμένην λέγει πρὸς τὰς λοιπὰς.

Σπουδάσατε καὶ ἀγωνισθῇτε νὰ ἀρέσητε τῷ Χριστῷ. Κοπιάσατε καὶ κακοπαθήσατε πρόσκαιρα, νὰ ἀναπαυθῇτε αἰώνια. Ἐχετε τὴν φιλαδελφίαν ὅτι ὅσα καλὰ καὶ ἂν κατορθώσῃ ὁ ἄνθρωπος, καὶ ἀγάπην νὰ μὴν ἔχῃ ὅλα εἶναι νεκρὰ καὶ μάταια, καὶ τί νὰ λέγω τὰ περισσά; γινώσκετε καλὰ τὰς περιφήμους καὶ ἐναρέτοος πράξεις τῆς Εὐπραξίας. Λοιπὸν μιμηθῇτε τὴν πολιτείαν τῆς, καὶ ὁ Θεὸς τῆς εἰρήνης νὰ ᾔναι ἀντάμα σας. Ταῦτα λέγουσα εἰσῆλθεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, προστάξασα νὰ μὴν ὑπάγῃ ἄλλη καμμία νὰ τὴν ἰδῇ ἕως τὴν ὥραν τοῦ ὄρθρου καὶ ὁ σκοπὸς τῆς ἦτον (καθὼς ὑπολαμβάνω) διὰ νὰ μὴν τὴν συγχύσουσιν τὴν ὥραν τῆς τελειώσεως.

Ἐκαμαν οὖν καθὼς ταῖς ἐπρόσταξεν. Καὶ τὸ πρῶτὴν τὴν ἡῦραν τελειωθείσαν, καὶ ἐκλαυσαν πολλὰ τὴν ταύτης ὑπέρησιν, οὐ μόνον δὲ αὐταὶ ἀλλὰ καὶ ὅλα τὰ περίχωρα ἐπικράνθησαν. Ἐνταφίασαν οὖν αὐτὴν ἐκεῖ ὅπου ἦτον τῆς Εὐπραξίας καὶ Ἰουλίας τὰ τίμια λείψανα, καθὼς καὶ αἱ ψυχαὶ αὐτῶν αἱ ἀγίαι εἰς μίαν δόξαν καὶ ἀπόλαυσιν συνευφραίνον.

το. Πλὴν ἀπὸ τότε εἰς ἐκεῖνον τὸν τάφον ἄλλην καμμίαν δὲν ἔθαψαν, ὅτι πολλὰ θαυμάσιαι ἰάσεις ἐκεῖ ἐγίνονταν καὶ πολλὰ δαιμόνια ὑπὸ τῆς χάριτος τῆς ὁσίας ἐδιώχθησαν.

Οὗτος εἶναι ὁ βίος καὶ ἡ πολιτεία τῆς σεμνοτάτης Παρθένου καὶ συγκλητικῆς Εὐπραξίας ἀγαπητοί. Αὐτὰ εἶναι τῆς ἀπαλῆς Κόρης τὰ κατορθώματα καὶ κατὰ τοῦ δαίμονος τρόπαια. Ἐκαταφρόνησε τὴν πρόσκαιρον δόξαν διὰ νὰ κερδίσῃ τὴν αἰώνιον. Ἐμίσησε τὴν σωματικὴν καλοπάθειαν διὰ ν' ἀποκτήσῃ τὴν τοῦ Παραδείσου ἀπόλαυσιν. Αὐτὴν ἃς μιμηθοῦμεν καὶ ἡμεῖς ὅσον δυνάμεθα, συζηλοῦντες τὴν πολιτείαν αὐτῆς τὴν θαυμάσιον, τὴν ταπεινοφροσύνην τὴν πραότητα, τὴν ἐγκράτειαν καὶ τὰς λοιπὰς ἀγαθοεργίας, διὰ νὰ ἀξιωθοῦμεν καὶ ἡμεῖς τῆς βασιλείας τῶν Οὐρανῶν, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν. Ὡς ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.